

Лялька
Даніель Коул

Детектив Натан Вульф був переконаний, що знає про злочини все. Але це видовище ошелешило його. У порожній кімнаті під стелею він побачив моторошного «манекена», зшитого із шести людських тіл, наче творіння Франкенштейна... Нещодавно відновлений на посаді детектива після участі в скандальній судовій справі й подальшого перебування в психлікарні, Вульф має долучитися до розслідування і якнайшвидше знайти вбивцю-віртуоза. Не тільки через те, що справедливість для нього понад усе й потрібно за будь-яку ціну врятувати майбутніх жертв Лялькаря. Він ревно береться до справи ще й тому, що вказівний палець жаскої «маріонетки» спрямований просто на вікно його квартири...

Даніель Коул

Лялька

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Головний редактор С. І. Мозгова

Відповідальний за випуск А. В. Альошичева

Редактор П. Я. Ромко

Художній редактор Ю. О. Дзекунова

Технічний редактор В. Г. Євлахов

Коректори Г. С. Супруненко, О. В. Старова

Це видання публікується за домовленістю з Conville & Walsh UK та Synopsis Literary Agency

Дизайнер обкладинки Сергій Ткачов

© Daniel Cole, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

* * *

То скажи мені... якщо ти диявол, тоді хто я?

Пролог

Понеділок, 24 травня 2010

Саманта Бойд пірнула попід хисткою поліційною загорожею і мимохіть поглянула на статую Феміди, встановлену на будівлі Олд-Бейлі[1 - Old Bailey, London's Central Criminal Court - Олд-Бейлі, Лондонський центральний карний суд. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)]. Хоча скрізь вона поставала як уособлення сили й непохитності, нині Саманта побачила її інакшою: розчарована жінка, котра стоїть на краю даху й у відчаї ладна кинутися вниз на тротуар. У всьому світі зображають її з пов'язкою на очах, однаке тут цієї традиції не дотрималися: «сліпе правосуддя» - наївна ідея, особливо якщо справа стосується расизму та продажності поліції.

Усі довколишні вулиці та станції метро перекрили через юрби журналістів, які облаштувалися тут, перетворивши завжди людний центр Лондона на безглузде середньокласове селище. Тротуари були засмічені порожніми

коробками від іжі з логотипами «Marks & Spencer»[2 – «Marks & Spencer» – торговельно-розважальні комплекси з продуктовими супермаркетами, кафе, розважальними закладами.] та «Pret a Manger»[3 – «Pret a Manger» – мережа магазинів швидкого харчування у Великій Британії.]. Дизайнерські спальні мішки згортали під дзигжання електробритв, а те, що в одного із чоловіків була із собою непримітна дорожня праска, свідчило, що він спав у своїй єдиній сорочці та краватці.

Коли Саманта пробиралася крізь натовп, їй було не по собі. За ті шість хвилин, що вона йшла від станції «Чансері-лейн», жінка спітніла, а її світло-платинове волосся вибилося з-під шпильок, якими вона марно намагалася його приколотити в спробі змінити зовнішність. На початку судового слухання преса вважала цей випадок справою одного дня. Тепер же, на сорок шостий день, Саманту вже впізнавали репортери чи не всіх відомих газет світу. Їй навіть довелося телефонувати до поліції, коли один з надміру настирливих журналістів простежив за нею, коли вона поверталася додому до Кенсінгтону і, зайшовши на її власність, відмовлявся її полишити. Нині, вирішивши уникати будь-якої небажаної уваги, вона опустила голову й пішла далі.

Перехрестя Ньюгейт-стріт перетинали дві звивисті вервечки людей, які з'явилися внаслідок того, що на одному боці вулиці бракувало туалетів, а на другому – розташовувався «Старбакс»[4 – «Starbucks» – мережа кав'ярень.]. Улившись у нескінченний потік, що циркулював між цими двома пунктами, Саманта відійшла вбік до поліціантів, які охороняли спокійніший вхід до судових зал. Коли вона випадково опинилася в кадрі однієї з десятків камер, що були тут, маленька жіночка розгнівано вилаялася на неї японською.

«Останній день, – нагадала собі Саманта, полишаючи незрозумілий потік лайки за спиною, – іще вісім годин, а потім життя знову стане нормальним».

Перед тим, як пропустити її всередину, незнайомий поліціант біля дверей надто ретельно оглянув Самантину перепустку, а після цього вже така знайома їй процедура: замикання всіх особистих речей, а під час проходження металодетектора пояснення, що вона фізично не може зняти обручку, під час обшуку хвилювання про сліди від поту, а далі прогулянка безликими коридорами, аби приєднатися до інших одинадцяти присяжних за чашкою ледь теплої розчинної кави.

Через безпрецедентну увагу світової преси до суду та випадок з переслідуванням у Самантиному будинку було прийнято рішення ізолювати присяжних. Після майже двох місяців щоденного спілкування короткі ранкові розмови головним чином стосувалися скарг на незручні готельні ліжка, одноманітність вечірнього меню та ремствування на відсутність того, за чим люди сумували найбільше: дружин, дітей, телефіналу сезону «Загублених».

Коли судовий пристав нарешті прийшов, аби забрати присяжних, запанувала напружена тиша, яку намагалися приховати за буденним базіканням. Старшина, літній чоловік на прізвище Стенлі, якого вочевидь призначили лише завдяки схожості з Гендальфом[5 – Гендальф – архетиповий мудрий чарівник, традиційна постать у знайомій Дж. Р. Р. Толкіну скандинавській і британській міфології. Один із центральних персонажів у творах Дж. Р. Р. Толкіна. (Прим. ред.)], повільно підвівся і вивів їх з кімнати.

Можливо, це була найвідоміша у світі зала суду. Перша зала призначалася лише для найсерйозніших кримінальних випадків. Саме в цій кімнаті, щоб відповісти за свої гріхи, посеред трибуни стояли такі жахливі знаменитості, як Кріппен[6 – Гоулі Гарві Кріппен – більше знаний як Доктор Кріппен, американський лікар-гомеопат, підозрюваний в одній з найвідоміших справ (про вбивство) у криміналістиці XX ст. Перший злочинець, якого вдалося затримати за допомогою радіозв'язку.], Саткліф[7 – Пітер Саткліф – британський серійний убивця.] та Денніс Нільсен[8 – Денніс Нільсен – британський серійний убивця, котрий за п'ять років своєї злочинної діяльності позбавив життя 15 людей.]. Крізь велике матове вікно згори струменіло тьмяне світло, підсвічуючи темні дерев'яні панелі та зелену шкіряну оббивку крісел.

Саманта зайняла своє звичне місце в першому ряду – найближче до лави підсудних. Вона зрозуміла, що одягла, напевно, закоротку білу сукню, одну з тих, що були пошиті за її власним дизайном. На велике розчарування хтивого старигана, який майже затоптав когось іще першого дня, кваплячись сісти поруч із нею, Саманта поклала на коліна інструкції для присяжних.

На відміну від усіх відомих зал суду, котрі показують в американських кінофільмах, де стильно одягнений підсудний сидить за столом поруч зі своїм адвокатом, обвинувачені в Центральному суді мали зіткнутися з моторошною кімнатою наодинці. Лаву підсудних оточували захисні скляні екрани – ще одне нагадування про те, що той, хто перебував усередині, був надзвичайно небезпечним для решти людей у кімнаті.

Винний, аж доки не буде доведено протилежного.

Точно навпроти лави підсудних, зліва від Саманти, було крісло судді. Позаду єдиного місця в центрі, яке залишалося вільним упродовж усього судового засідання, з герба Великої Британії[9 – The Royal Coat of Arms (англ.) – офіційна назва герба Великої Британії.] звисав меч із золотим руків'ям. Судовий секретар, представники захисту та обвинувачення сиділи в центрі кімнати, а балкон для глядачів навпроти дальньої стіни переповнювали палкі спостерігачі із затуманеним поглядом, які навіть розмістили на вулиці наметове містечко, щоби зберегти за собою місце на підсумковому слуханні цієї виняткової справи. На непримітних лавках під балконом сиділи ті, хто був хоч якоюсь мірою причетний до судового слухання: запрошені адвокатами експерти, яким зрештою так і не надали слова, численні судові працівники і, звісно ж, у самісінькому центрі – детектив Натан Вульф, офіцер із правом здійснювати арешти.

Вульф був присутній на кожному із сорока шести судових засідань. Упродовж незліченних годин зі свого непомітного місця біля виходу він з байдужим виразом обличчя пильно дивився на лаву підсудних. Вульф мав гарну статуру, обвітрене обличчя, глибокі блакитні очі. Складалося враження, що йому ледь за сорок. Саманта подумала про те, що, напевно, якби не постійне недосипання впродовж місяців і не тягар мовби всього світу, що звалився йому на плечі, він виглядав би значно привабливішим, хоча, якщо справедливо визнати, то він і так був привабливим.

Палій, як охрестила його преса, став найпліднішим серійним убивцею Лондона за всю його історію. Двадцять сім жертв за двадцять сім днів. Кожна жертва

була повією віком від п'ятнадцяти до шістнадцяти років. А ще більше уваги до цієї справи привертало недостовірне інформування населення про жорстокі реалії міських вулиць. Більшість жертв знаходили, коли вони ще були охоплені вогнем, – спалені заживо під впливом сильної дози заспокійливого, і пекельне полум'я знищувало будь-які можливі докази. Однак потім убивства різко припинилися, залишивши поліцію борсатися в цих справах без жодного реального підозрюваного. Упродовж усього розслідування міську поліцію Лондона вчент розкритикували за те, що вона допустила смерть невинних, по суті ще дітей, але потім, через вісімнадцять днів після останнього вбивства, детектив Вульф таки здійснив арешт.

Чоловік на лаві підсудних – Нагіб Халід, пакистанець із британським громадянством, мусульманин, який працював столичним таксистом. Він жив самотником і мав за плечима незначні проблеми із законом, пов'язані з підпалами. Аналіз ДНК, який пов'язав трьох жертв із сидінням у таксі Халіда, разом з переконливими доказами детектива Вульфа мали б зробити слухання легким, однак на п'ятий день справа почала тріщати по швах.

Алібі Халіда суперечило свідченням, які Вульф і його команда отримали під час спостереження за підозрюваним. З'явилися також і звинувачення в словесних обра`зах та залякуванні Халіда, поки той був під арештом. Суперечливі висновки судово-медичної експертизи свідчили, що обгорілі матеріали з ДНК не можуть слугувати надійним доказом, а потім голова професійного відділу міської поліції Лондона представила листа, який привернув її увагу. У листі від анонімного колеги, написаному лише за кілька днів до останнього вбивства, йшлося про занепокоєння станом психіки детектива Вульфа та його поведінкою в цій справі. Автор висловлював припущення, що Вульф став «одержимим», «упав у відчай», а також пропонував негайно відсторонити його від справи.

Найгучніша історія у світі несподівано стала ще відомішою. Поліцію звинуватили в тому, що Халіда просто зробили зручним цапом-відбувайлом, аби приховати власний провал. І головний комісар, і його заступники змушені були піти у відставку через жакливе спотворення ситуації, яке відбувалося на їхніх очах, а таблоїди рясніли скандальними історіями про осоромленого детектива: Вульфа підозрювали в зловживанні алкоголем та схильності до насильства, що призвело до його розлучення. На якомусь етапі зарозумілій адвокатці Халіда зробили зауваження за пропозицію, щоб Вульф та її клієнт помінялися місцями. Упродовж усіх судових слухань Нагіб Халід розгублено спостерігав за виставою, яка розгорталася перед ним, жодного разу не виказавши ані сліду вдоволеної усмішки, перетворившись із демона на жертву.

Вирішальне слухання пройшло так, як і очікували. Сторонам захисту та обвинувачення надали змогу виголосити заключне слово, а потім головний суддя дав настанови присяжним: короткий підсумок обмежених доказів, які все ще вважали переконливими, а також свої поради, зважаючи на запутаність закону. Потім присяжним дозволили піти, щоб визначитися з вирок, і їх провели поза трибуною для свідків до окремої, прозаїчно обставленої кімнати в уже знайомій темі поєднання дерева та зеленого кольору. Понад чотири з половиною години дванадцят� присяжних за великим дерев'яним столом сперечалися про вирок.

Саманта вирішила, як саме голосуватиме, ще багато тижнів тому, і її неабияк здивувало те, що думки решти присяжних так кардинально розділилися. Вона ніколи не дозволяла думці загалу впливати на власні рішення і втішала себе цим, хоча жінка лише зраділа б, якби її голос не долив іще більше пального у вогонь піару, який тепер оточував її магазин – засіб заробітку та радість у житті. Знову й знову повторювалися ті самі аргументи. Потім хтось згадав про свідчення детектива Вульфа й розізлився, коли йому повторили вже всоте, що вони були неприйнятними й саме тому їх і не брали до уваги.

Час від часу Стенлі закликав до голосування, після якого судді через пристава передавали записку зі словами, що вони й досі не дійшли одностайного рішення. З кожним наступним голосуванням під тиском зростаючої більшості здавалася ще одна людина, аж доки за лічені хвилини до п'ятої вони змогли досягнути більшості десяти до двох, які були в меншості. Стенлі неохоче передав приставу записку з таким рішенням, і вже за десять хвилин чоловік повернувся, щоб супроводжувати присяжних до судової зали.

Коли Саманта поверталася на своє місце біля лави підсудних, то відчувала на собі погляд кожної пари очей. У кімнаті було тихо, і жінку дратував і бентежив кожний її крок на височенних підборах, бо стукіт відлунювався кімнатою. На щастя, коли всі дванадцяттеро присяжних одночасно займали свої місця, його перекрив скрип підлоги, заглушивши її порівняно незначне порушення тиші.

Вона бачила, як надто нетерплячі присутні, замість того аби зачекати на офіційний вирок, намагалися зчитати вираз її обличчя, і насолоджувалася цим. Ця кімната «вчених» людей, які бундючно проходилися у своїх перуках і мантиях, приносила їй та іншим присяжним поблажливе задоволення, адже всі вони тепер покладалися на милість присяжних. Саманті довелося приховати усмішку. Жінка почувалася, немов дитина, яка знала якусь заборонену таємницю і водночас не могла нікому про неї розповісти.

– Підсудний, підведіться, будь ласка, – порушуючи тишу, виголосив секретар.

На лаві підсудних Нагіб Халід невпевнено звівся на ноги.

– Старшина присяжних, підведіться, будь ласка.

Наприкінці Самантиного ряду підвівся Стенлі.

– Ви дійшли одностайного вердикту?

– Ні, – Стенлі затнувся, відповівши майже нечутно.

Саманта закотила очі, коли він тричі швидко кашлянув, прочищаючи горло.

– Ні, – Стенлі майже закричав.

– Ви досягли вироку з переконливою більшістю?

– Досягли. – Стенлі здригнувся і продовжив: – Вибачте... Так.

Секретар глянув на суддю, і той кивнув, схвалюючи голосування більшості.

– Присяжні, ви визнаєте Нагіба Халіда винним чи невинним у двадцяти семи вбивствах?

Саманта усвідомила, що затамувала подих, навіть попри те, що й так знала відповідь. Кілька стільців скрипнули в унісон, коли вперед нахилилися спрагли до рішення присутні.

– Невинним.

Зацікавлена його реакцією, Саманта глянула на Халіда. Він закрив обличчя долонями й аж тремтів від полегшення.

Та потім почулися перші панічні викрики.

Ще до того, як охорона встигла вчасно зреагувати, детектив Вульф блискавично подолав відстань, яка відділяла його від лави підсудних, і витягнув Халіда через скляну перегородку. А коли той невдало приземлився на підлогу й Вульф несамовито накинувся на нього, пролунав його приглушений крик. Ударами ніг Вульф ламав Халіду ребра, а від сили нападу на руках детектива потріскалася шкіра.

Десь залунав сигнал тривоги.

Вульфа вдарили в обличчя, і він відчув смак крові, а коли відступив до присяжних, то врізався в жінку, яка стояла найближче, збивши її з ніг. Щоб утриматися на ногах, йому знадобилося кілька секунд, і за цей час простір між ним та понівеченим тілом біля підніжжя лави підсудних заповнили кілька поліціантів.

Вульф вилаявся, похитнувся вперед і відчув, як, утримуючи від падіння, його схопили сильні руки, а потім силоміць змусили стати навколішки й зрештою поклали на підлогу. Він важко вдихнув пил підлоги, огорнутий запахами поту й поліролі, спостерігаючи за тим, як один з пошкоджених поліцейських кийків скочується в порожнечу в дерев'яних панелях позаду Халіда.

Здавалося, він був мертвий, однак Вульф мав переконатись у цьому.

З останньою хвилиною адреналіну він вирвався і підповз до нерухомого чоловіка. Там, де кров уже просочилася крізь дешеву тканину в'язничної роби, його тіло вкривали темно-червоні плями. Вульф потягнувся рукою до важкої зброї, схопився пальцями за холодний метал. Уже заніс його над головою Халіда, але раптовий сильний поштовх перекинув його на спину. Дезорієнтований, Вульф міг лише спостерігати за тим, як охоронець біля лави підсудних знову замахнувся, розтрощуючи його зап'ясток іше одним сильним ударом.

З того моменту, як прозвучало слово вироку «Невинний», минуло зазедве двадцять секунд, однак, почувши металевий стукіт по дереву, Вульф уже знав, що це кінець. Він молився лише про те, що встиг зробити достатньо.

Люди галасували й квапилися до виходів, але потік поліціантів заганяв їх назад. Шокована, Саманта просто сиділа на підлозі й дивилася кудись у простір, не помічаючи, що події розгорталися лише на віддалі метра від неї. Нарешті хтось узяв її під руку, потягнув до себе й допоміг підвестися, а потім швидко вивів з кімнати. Той, хто допомагав Саманті, кричав їй щось, та, здавалося, слова не досягали її. Жінка чула лише приглушений сигнал тривоги. Вона підсковзнулася на підлозі у великій залі й відчула, що коліном вцілила собі в голову. Біль з'явився не відразу, але вона впала на чорно-білий сицилійський мармур, розгублено витріщившись на витіюватий купол, що височів на віддалі шістдесяти семи футів над нею, ліпнину, прикрашені вікна й фрески.

Щойно натовп пройшов, рятівник Саманти допоміг їй устати, і перед тим, як знову повернутися до зали, відвів її якомога далі до головного виходу, яким уже не користувалися. Величезні дерев'яні двері та чорні ворота були широко відчинені, небо – затягнуте хмарами. Тепер уже сама Саманта вийшла надвір.

Фото не могло бути ідеальнішим, навіть якби вона позувала: прекрасна присяжна в білому, забризкана кров'ю, переможена, стояла біля підніжжя кам'яної скульптури Феміди та зловісного янгола-охоронця, неначе смерть, із голови до п'ят закутаного у важку мантию, який готувався передати на небеса безкінечний перелік гріхів своїх підопічних.

Саманта відвернулася від спраглого до розповідей гурту журналістів та їхнього сліпучого світла. У спалахах сотень фотокамер вона помітила слова, що були викарбувані на камені трохи вище, над чотирма окремими кам'яними колонами, які неначе підтримували їхню метафоричну вагу:

«Захищай невинних і карай грішників».

Прочитавши ці слова, Саманта приглушила в собі відчуття, що якимось чином не впоралася, адже чи могла вона щиро стверджувати, що мала таку ж непохитну впевненість у невинності Халіда, як той детектив, переконаний у протилежному? Коли Саманта зрештою знову глянула на янгола в каптурі, то вже знала, що потрапила до його списку.

Їй щойно ухвалили вирок.

Чотири роки по тому...

Субота, 28 червня, 2014 [3:50]

Вульф наосліп шукав свого мобільника, який на поверхні ламінованої підлоги з кожним поштовхом вібросигналу відсувався все далі. У темряві почали поступово проступати незнайомі обриси його нового помешкання. Коли він сповзав по матрацу, щоб дістатися до телефона, до його тіла липло просякнуте потом простирадло.

- Вульф, - відповів він, зітхнувши з полегшенням, коли нарешті зміг намацати на стіні бажане - вимикач.

- Це Сіммонс.

Вульф увімкнув світло й важко зітхнув, коли слабке жовтувате освітлення нагадало йому про те, де він перебував, і боровся зі спокусою покласти слухавку. У крихітній кімнатці було чотири стіни, потертий двоспальний матрац на підлозі та одна-однісінька лампочка. Через його домовласника, котрий і досі не забрав ключа для відчинення вікон у попереднього мешканця, у цій тісній коробці було душно. Зазвичай для Лондона це не проблема, однак Вульф примудрився переїхати саме під час одного з нехарактерних для Англії спекотних періодів, який затягнувся вже майже на два тижні.

- Здається, ти не надто радий мене чути, - промовив Сіммонс.

- Котра година? - позіхнув Вульф.

- За десять хвилин четверта ранку.

- Хіба в мене не вихідний?

- Уже ні. Ти потрібен мені на місці злочину.

- Поруч із твоім столом? - запитав Вульф, жартуючи лише наполовину, тому що жодного разу не бачив, щоб його шеф покидав офіс.

- Дуже смішно. Цього разу вони витягли й мене.

- Усе аж так погано?

Перед тим, як Сіммонс відповів, на іншому кінці лінії запала тиша.

- Досить погано. Ручку маєш?

Вульф заборпався в одній зі складених біля дверей коробок і знайшов ручку, щоб нашкрябати адресу на тильному боці долоні.

- Гаразд. Продовжуй.

Боковим зором він помітив спалахи відблисків світла на кухонній шафці.

- Квартира 108... - почав Сіммонс.

Коли Вульф пройшов на жалюгідно обставлену кухню, його засліпили блакитні спалахи з маленького вікна.

– ...Трініті-Тауерз... – продовжував Сіммонс, і коли Вульф визирнув через вікно, то побачив десятки поліцейських машин та евакуйованих мешканців із житлового будинку навпроти.

– Гіббард-роуд, Кентіш-Таун? – перебив Вульф.

– Гм... Як у біса ти про це дізнався?

– Я ж детектив.

– А ще ти можеш бути нашим першим підозрюваним. Спускайся.

– Спускаюся. Мені лише потрібно... – Вульф замовк, усвідомивши, що Сіммонс уже поклав слухавку.

Поміж уривчастих блакитних спалахів він помітив рівномірне помаранчеве світло, що струменіло від пральної машини, і згадав, що перед тим, як лягти спати, поклав туди робочий одяг. Вульф глянув на десятки однакових картонних коробок, акуратно складених уздовж стіни.

– От же лайно.

* * *

Уже за п'ять хвилин Вульф проштовхувався крізь натовп зівак, які зібралися навколо будівлі. Він підійшов до поліціанта й показав документи, очікуючи, що його відразу пропустять за відгороджувальну стрічку, однак молодий поліціант вихопив посвідчення з його рук і почав уважно його роздивлятися, скептично поглядаючи на імпозантного чоловіка, убраного в шорти для плавання та вигорілу футболку з туру «Бережи віру», який ще в 1993 році здійснила група «Bon Jovi».

– Офіцер Вульф? – із сумнівом запитав поліціант.

– Детектив Вульф.

– Той самий Вульф... який улаштував бійню в залі суду?

– Це вимовляється як «Натан»... Дозволите? – Вульф жестом указав на житловий будинок.

Молодик віддав Вульфу документи й підняв стрічку, пропускаючи його.

– Вас провести? – запитав він.

Вульф опустил погляд на свої квітчасті шорти, голі коліна та робочі черевики.

– Знаєш що? Гадаю, я чудово впораюся й сам.

Поліціант посміхнувся.

– П'ятий поверх, – сказав він Вульф, – і будьте обережні, підіймаючись туди самі, – район-то поганенький.

Вульф іще раз важко зітхнув і пішов до дверей, помахавши над головою своїм посвідченням, навіть сам не до кінця розуміючи, що мав означати цей його жест. Він зайшов до коридору, де пахло відбілювачем, і попрямував до ліфта. Для третього та шостого поверхів бракувало кнопок, а на залишках контрольної панелі засохла якась коричнева рідина. Застосувавши всі свої детективні знання, аби зрозуміти, чи було то лайно, чи іржа, чи кока-кола, щоб натиснути кнопку, Вульф усе-таки скористався краєм своєї футболки із зображенням на ній обличчям Річі Самбори[10 – Richie Sambora – американський гітарист, автор пісень, відомий як колишній гітарист американського рокгурту «Bon Jovi».]

Свого часу він побував у сотнях таких самих ліфтів, які були встановлені муніципалітетами по всій країні й виглядали як цільні металеві коробки. У них не було ані покриття на підлозі, ані дзеркал, ані світильників, що виступали б назовні, чи ще якихось пристосувань. Абсолютно нічого, що мешканці-бідняки могли б зіпсувати чи поцупити з обладнання, яке мало покращувати їхнє ж життя, але натомість вони відігравалися непристойними написами повсюди на стінах. Перед тим, як двері ліфта розчинилися на четвертому поверсі, Вульф устиг дізнатися лише, що Джонні Реткліф одночасно і «хвойда», і «педик».

У тихому коридорі було понад десяток людей. Майже всі вони були шоковані й зневажливо поглядали на одяг Вульфа. Окрім одного неохайного чоловіка зі значком експерта-криміналіста, який схвально кивнув і показав піднятого вгору великого пальця, коли Вульф проходив повз нього. Коли він наблизився до відчинених дверей у кінці коридору, ледь відчутний, однак знайомий запах посилювався. Цей запах смерті неможливо було переплутати з якимось іншим. Люди, котрі працювали з подібним, дуже швидко починали вловлювати унікальну суміш затхлого повітря, лайна, сечі та загниваючої плоти.

Вульф почув, як ізсередини до дверей хтось біжить, тому відійшов убік. З кімнати вибігла молода жінка в уніформі судмедексперта, упала навколішки, і її знудило прямо перед ним у коридорі. Вульф ввічливо зачекав слушної миті, щоб попросити її посунутися, коли почулася ще одна звучна хода кроків, що наближалися до них. Вульф інстинктивно відступив назад за мить до того, як у коридор вилетіла детективка Емілі Бакстер.

– Вульфе! Мені здалося, я бачила, що ти тут ховаєшся, – закричала вона, порушуючи тишу в коридорі. – Серйозно, невже це так класно?

Вона опустила погляд на жінку, яку нудило на підлозі між ними.

– Ти не могла б займатися цим десь в іншому місці?

Жінка знічено відповзла з їхнього шляху. Бакстер схопила Вульфа за руку й захоплено повела його до квартири. Майже на десятиліття молодша від нього, Бакстер була такою ж високою, як і Вульф. У тьмяному світлі

звичайнісінького передпокою її волосся з темно-каштанового перетворилося на чорне, і, як і завжди, вона нанесла темний макіяж, і це зробило її привабливі очі неприродно великими. Одягнута в приталену блузку та модні штани, вона зміряла його поглядом і зухвало всміхнулася.

– Мені ніхто не сказав, що сьогодні день штатського одягу.

Вульф на приманку не відреагував, знаючи, що Бакстер швидко втратить інтерес, якщо він просто промовчить.

– Це ж як психуватиме Чемберс, що пропустив таке? – осяйно всміхнулася вона.

– Особисто я теж обрав би карибський круїз замість трупа, – знуджено промовив Вульф.

Величезні очі Бакстер ще більше розширилися від здивування.

– Сіммонс тобі не сказав?

– Не сказав чого?

– Один труп, так... але шість жертв!

Бакстер провела його через наповнену людьми квартиру, освітлену десятком продумано розставлених тьмяних ліхтарів. Запах поступово сильнішав, хоча ще не став нестерпним. Судячи з рою мух, які кружляли в них над головами, Вульф уже знав напевне, що джерело цього запаху близько.

У цій квартирі з високою стелею не було жодних меблів, і хоча вона була значно більшою за помешкання Вульфа, однак аж ніяк не затишнішою. Крізь дірки в неначе подзьобаних жовтуватих стінах аж до голої підлоги звисали якісь старі дроти та запорошена ізоляція. Складалося враження, що ні ванну кімнату, ні кухню не оновлювали ще з 1960-х.

– Вульфе, це один з тих випадків, – промовила Бакстер, – які трапляються за всю кар'єру лише раз.

Вульф не слухав. Він подумки вимірював другу спальню і думав про те, чи не переплатив раптом за свою нікчемну квартирку в будинку навпроти. Навколо одного з кутків у головній кімнаті стовпилися люди, і Вульф автоматично глянув на підлогу, шукаючи між різноманітним обладнанням і ногами тіло. Група людей, які стояли перед величезним, аж до підлоги, вікном, котре впливало на атмосферу всієї кімнати в цілому, розступилася, і, вперше глянувши на жахливий труп, Вульф спіткнувся і врізався в Бакстер.

Викривлене в неприродній позі оголене тіло, здавалося, зависло у футі над нерівною підлогою. Воно було повернуте спиною до кімнати й ніби визирало крізь величезне вікно. Сотні майже невидимих ниток, прикріплених до двох промислових металевих гаків у стелі, утримували тіло непорушно на місці.

Вульфу знадобився якийсь час, щоб помітити найнеймовірнішу рису сюрреалістичної сцени перед ним: чорна нога була прикріплена до білого торса. Нездатний осягнути побачене, він пройшов углиб кімнати. Підійшовши

ближче, Вульф помітив величезні стібки, якими різні частини тіла, які не пасували одна одній, зшили докупи: одна чорношкіра чоловіча нога, друга – біла, з одного боку велика чоловіча рука, а з другого – засмагла жіноча; сплутане чорне волосся зловісно звисало на стрункий блідий жіночий торс у веснянках.

– Я ж казала, – прошепотіла Бакстер.

– Що в біса тут робить преса?! – Вульф почув крик свого шефа, не призначений комусь конкретно. – Присягаюся, у цьому відділку більше пробоїн, аніж у «Титаніку». Якщо я побачу хоч когось, хто з ними розмовлятиме, відстороню!

Вульф посміхнувся, добре знаючи, що Сіммонс лише розіграє роль типового шефа. Вони знали один одного вже понад десять років, і аж до випадку з Халідом Вульф вважав його своїм другом. Попри цю вимушену бравладу, Сіммонс насправді був вихований, уважний і компетентний поліціант.

– Вульфе! – Сіммонс швидко підійшов до них.

Він був майже на фут[11 – Фут – міра довжини, що дорівнює 30,48 см у країнах з англійською системою мір. (Прим. ред.)] нижчий за Вульфа, а тепер, у свої п'ятдесят, ще й завів собі шефське черевце.

– Мені ніхто не казав, що сьогодні день штатського.

Вульф почув, як Бакстер захихотіла. Він вирішив скористатися тією ж тактикою, що й раніше, і проігнорував цей коментар. Після ніякової тиші Сіммонс повернувся до Бакстер.

– Де Адамс? – запитав він.

– Хто?

– Адамс. Твій новий напарник.

– Едмундс?

– Правильно. Едмундс.

– А я звідки знаю?

– Едмундсе! – заревів Сіммонс через усю кімнату, набиту людьми.

– Це він тепер твій новий напарник? – тихо запитав Вульф, неспроможний приховати у своєму голосі натяку на ревності, і це змусило Бакстер усміхнутися.

– Я замість няньки, – прошепотіла вона. – Він перевівся до нас із відділу боротьби з економічною злочинністю. Бачив лише кілька трупів. Згодом може навіть заплакати.

Крізь натовп до них незграбно пробирався молодий чоловік. Йому було десь двадцять п'ять. Надто худорлявий і бездоганно вдягнений, якщо не зважати

на брудне рожевувато-блондинисте волосся. Він тримав наготові записник й осяйно всміхнувся своєму шефу.

– Якого висновку дійшли судмедексперти? – запитав Сіммонс.

Едмундс перегорнув назад кілька сторінок.

– Гелен сказала, що її команда не знайшла у квартирі жодної краплини крові. Вони переконані, що всі шість частин належать різним жертвам і їх грубо відокремили від кожного тіла. Можливо, слюсарною пилкою.

– А Гелен не говорила нічого, чого ми ще не знаємо?

– Насправді говорила. Зважаючи на відсутність крові та недостатнє стягнення судин навколо ампутованих ран...

Сіммонс закотив очі й глянув на годинник.

– ...ми можемо сказати напевно, що частини тіл відокремлювали вже після смерті жертв, – закінчив, здавалося, дуже задоволений собою Едмундс.

– Просто фантастична поліційна робота, Едмундсе, – саркастично промовив Сіммонс, а потім вигукнув: – Чи не міг би хтось скасувати доставку молока чоловікові, котрий утратив голову? Дякую!

Усмішка Едмундса зникла. Вульф перехопив погляд Сіммонса й самовдоволено гмикнув. Свого часу вони обидва доходили однакових висновків. Усе це була частина тренування.

– Я лише хотів сказати, що, кому б там не належали руки та ноги, жертви точно мертві. Експерти знатимуть більше, щойно тіло перевезуть до лабораторії, – зніяковіло пробурмотів Едмундс.

Вульф помітив у темних шибках відображення тіла. Зрозумівши, що не бачив його ще спереду, він обійшов труп, щоб оглянути його.

– Що в тебе, Бакстер? – запитав Сіммонс.

– Небагато. Незначні пошкодження замка, можливо, хтось колись намагався підібрати ключ. Наші поліціянти опитують сусідів надворі, але поки що ніхто нічого не чув. О, і з електрикою тут теж усе нормально, у квартирі викрутили всі лампочки, окрім тієї, що над жертво... жертвами, так, неначе готували виставу.

– А як щодо тебе, Вульфе? Вульфе?

Вульф не звертав уваги. Він пильно дивився на мертве смагляве обличчя.

– Перепрошую, тобі з нами нудно?

– Ні. Вибач. Навіть за такої спеки плоть лише тільки почала розкладатися, що означає, що вбивця або вбив усіх шістьох жертв минулої ночі, що малоймовірно, або ж тримав тіла на льоду.

- Згоден. Ми відправимо когось перевірити нещодавні крадіжки зі складів з морозильниками, супермаркетів, ресторанів, будь-якого місця, де є морозильні камери промислового розміру, - сказав Сіммонс.

- А ще перевірити, чи не чули раптом сусіди звуків дрilia, - сказав Вульф.

- Дриль - це, звісно ж, звичний звук, - випалив Едмундс, але коли три пари очей повернулися до нього, відразу ж пошкодував, що ляпнув зайвого.

- Якщо це шедевр убивці, - продовжив Вульф, - він аж ніяк не став би ризикувати, що до того часу, як ми дістанемося сюди, його витвір може обірватися зі стелі й перетворитися на звичайну купу останків. Ті таки вмонтували в опорні металеві балки. Хтось мав це чути.

Сіммонс кивнув.

- Бакстер відправить когось.

- Шефе, можна вас на хвилинку? - запитав Вульф, коли Бакстер та Едмундс відійшли.

Він одягнув пару одноразових рукавичок і відкинув сплутане чорне волосся із жакливого обличчя фігури.

- Знайоме?

Сіммонс обійшов тіло, щоби приєднатися до Вульфа біля прохолодного вікна, і присів, аби краще роздивитися смагляве обличчя. Після кількох хвилин він знизав плечима.

- Це Халід, - промовив Вульф.

- Неможливо.

- Хіба?

Сіммонс знову глянув на мертве обличчя. Поступово його скептичний вираз змінився глибокою впевненістю.

- Бакстер! - вигукнув він. - Ви з Адамсом мені потрібні...

- Едмундсом.

- ...у в'язниці «Белмарш». Попроси начальника провести тебе прямісінько до Нагіба Халіда.

- Халіда? - шоковано запитала Бакстер, автоматично глянувши на Вульфа.

- Так, детективко, Халіда. Зателефонуй мені, щойно переконаєшся, що він живий. Марш!

Вульф дивився на свій будинок навпроти. У більшості вікон світло не горіло, а з решти визирали зацікавлені мешканці, які знімали виставу внизу на мобільні телефони, сподіваючись, мабуть, зняти щось жакливе, щоб

розважити друзів наступного ранку. Вочевидь, у тьмяному світлі місця злочину вони не бачили, хоча й опинилися перед ним у першому ряду.

Вульф міг зазирнути у власне помешкання, перебуваючи кількома вікнами вище. За такого поспіху він залишив увімкненим усе світло. Чоловік розгледів кухонну шафу, а на одній коробці із загальної купи навіть спромігся прочитати напис: «Штани й сорочки».

– Ага!

Сіммонс знову підійшов до Вульфа й потер утомлені очі. Вони мовчки стояли по обидва боки від підвішеного тіла, спостерігаючи за першими ознаками ранкового смогу в темному небі.

– Виходить, із-поміж усього, що ти коли-небудь бачив, це стурбувало тебе найбільше? – невесело пожартував Сіммонс.

– На якусь мить, – відповів Вульф, не відриваючи погляду від смуги темно-синього неба, що розповзалася дедалі більше.

– Лише на мить? Мені варто запитати, що могло б перевершити ось це? – Сіммонс іще раз неохоче глянув на зібрані до купи частини тіл різних жертв.

Вульф обережно торкнувся випрямленої руки цієї постаті. Порівняно з рештою засмаглої шкіри долоня здавалася блідою, окрім того, на ній був ідеальний манікюр, а нігті були нафарбовані пурпуровим лаком. На те, щоб утримувати руку випрямленою, знадобилися десятки шовкових ниток, та ще більше їх утримувало вказівний палець у певному положенні.

Вульф пересвідчився, що ніхто не почує їхньої розмови, а потім нахилився до Сіммонса й прошепотів:

– Палець указує на мое вікно.

Розділ 2

Субота, 28 червня, 2014 [4:32]

Бакстер залишила Едмундса чекати ліфт, а сама крізь пожежний вихід вибігла на похмурі сходи, якими, очевидно, безкінечній процесії змерзлих і роздратованих людей нарешті дозволяли повернутися до своїх домівок. Ще на півдорозі вона вийняла посвідчення, розуміючи: якщо раптом щось станеться, це сповільнить її стрімкий рух уперед. Новизна нічних подій зникла багато годин тому, залишивши невиспаних мешканців обурюватися та скаржитися на бездіяльність поліції.

Коли вона зрештою таки опинилась у фое, Едмундс терпляче чекав на неї біля головного входу. Бакстер пройшла повз нього так, наче вони були незнайомі, і ступила в ранкову прохолоду. Сонце лише тільки сходило, але ідеально

чисте небо над головою свідчило про продовження стійкої спеки. Побачивши, що натовп зівак і журналістів, які зібралися навколо відгороджувальної стрічки, лише збільшується, відрізаючи їх від її чорного «ауді А1», Бакстер вилаялася.

– Ані слова, – прошепотіла вона Едмундсу, і він зі своїми звичними гарними манерами проігнорував зовсім необов’язковий наказовий тон.

Вони наблизилися до межі, за якою починався шквальний вогонь запитань і спалахів фотокамер, пірнули під поліційну стрічку й почали проштовхуватися крізь гамірний натовп. Бакстер почула, як Едмундс позаду неї постійно просить вибачення, щоби пройти, і зціпила зуби. Саме тієї миті, коли вона озирнулася, щоб глянути на нього вбивчим поглядом, Бакстер зіткнулася із чоловіком з важкою ношею на плечах, і з брязкотом, що свідчив про недешеві пошкодження, його громіздка телевізійна камера впала дотолу.

– От же лайно. Пробачте, – промовила вона, автоматично витягуючи з кишені візитівку Міської поліції Лондона. За всі ці роки замість боргових розписок Бакстер роздала таких уже сотні, відразу забуваючи про хаос, який залишала по собі.

Чолов’яга опустився навколішки біля розкиданих уламків своєї камери так, неначе це загинула його кохана. Візитівку з рук Бакстер вихопила жіноча рука. Бакстер розлючено підняла очі й зустрілася поглядом із зовсім непривітним обличчям. Попри ранню годину, жінка мала ідеальний макіяж для зйомок: темні кола під очима, якими б виснаження позначилося на будь-кому іншому, були ретельно замасковані консилером. У неї було довге кучеряве руде волосся, і одягнена та жінка була в привабливі, але професійні спідницю та блузку. Дві жінки якийсь час просто мовчки дивилися одна на одну, а Едмундс спостерігав за ними з виразом благоговійного страху на обличчі. Він ніколи навіть не подумав би, що його наставницю так легко збентежити.

Нарешті Бакстер відновила свою звичну безпристрасну манеру поведінки.

– Андреа.

– Емілі, – відповіла жінка.

Бакстер розвернулася до жінки спиною, переступила через коштовні уламки камери та продовжила ступати за Едмундсом. Коли вона завела двигун і різко здала назад, він тричі перевірів пасок безпеки, а потім авто підстрибнуло на двох бордюрах, і вони від’їхали, залишаючи позаду блакитні спалахи, які віддалялися в дзеркалах заднього огляду.

* * *

Відколи вони поїхали з місця злочину, Бакстер не промовила ані слова, і поки авто прямувало найбезлюднішими вулицями столиці, Едмундс щосили намагався не заплющувати очей. Обігрівач в «ауді» було встановлено на режим теплого бризу, а розкішний салон Бакстер закидала дисками, напівпорожніми тюбиками з косметикою та порожніми коробками від їжі. Коли

вони перетнули міст Ватерлоо, над міськими забудовами вже зійшло сонце й на золотавому небі проступили нечіткі обриси собору Святого Павла.

Едмундс здався на милість обважнілих повік і боляче вдарився об скло з пасажирського боку. Він різко випрямився, розлючений на самого себе за таку слабкість, та ще й перед своїм офіцером-наставником.

– Тож то був він? – випалив Едмундс.

Він відчайдушно прагнув зав'язати розмову, щоб хоч якось позбутися сонливості.

– Хто?

– Вульф. Той самий Натан Вульф.

Раніше Едмундс уже кілька разів мимохідь бачив Вульфа. Він помітив те, як його колеги поводяться з досвідченим детективом, усвідомлюючи абсолютно небажану атмосферу відомості, що оточувала його.

– Той самий Натан Вульф, – хихикнула Бакстер.

– Я чув так багато історій про те, що трапилося. – Він замовк, чекаючи на якийсь сигнал, що йому варто закрити цю тему. – Ти вже давно його знаєш, правда?

Бакстер продовжувала мовчки вести авто, так, немовби Едмундс узагалі нічого не говорив. Він почувався дурнем від того, що подумав, ніби вона коли-небудь обговорюватиме таку важливу тему з новачком. Едмундс уже збирався витягти телефон, аби чимось себе зайняти, коли неочікувано вона відповіла:

– Ми були напарниками.

– То він і справді вчинив усе те, у чому його звинуватили? – Едмундс знав, що це небезпечна територія теми, але його щира допитливість переважила ризик спровокувати гнів Бакстер. – Фабрикування доказів, напад на підсудного...

– Дещо із цього – так.

Едмундс несвідомо охнув, таки спровокувавши Бакстер.

– Не тобі його судити. Ти й гадки не маєш, що це за робота! – вигукнула вона. – Вульф знав, що Халід і був Палієм. Він знав це. І знав, що Халід це знову зробить.

– Мали бути якісь законні докази.

Бакстер з гіркотою розсміялася.

– Просто зачекай кілька років, коли ти спостерігатимеш за тим, як ці шматки лайна виходитимуть сухими з води знову й знову. – Вона замовкла, відчуючи, як заводиться. – Не все можна розділяти лише на чорне та біле.

Те, що зробив Вульф, було неправильно, однак він учинив так з відчаю і мав на те правильні мотиви.

– Навіть жорстоко напавши на людину в переповненій судовій залі? – з викликом запитав Едмундс.

– Особливо це, – відповіла Бакстер.

Вона була занадто зосередженою на дорозі, щоб помітити цей тон.

– Він не витримав тиску. Колись і ти не витримаєш, і я, бо всі через це проходять. Молись лише про те, щоб, коли це станеться з тобою, знайшлися поруч ті, хто буде на твоєму боці. Ніхто не став на бік Вульфа, коли це сталося... навіть я.

Едмундс промовчав, почувши в її голосі жалкування. Він чекав, поки Бакстер продовжить, якщо захоче.

– Його збиралися посадити за це. Прагнули крові. Хотіли зробити цей випадок показовим прикладом «осоромленого детектива», а потім, одного морозяного лютневого ранку, здогадайся, кого впіймали на гарячому біля засмаженого трупа школярки. Вона б і досі була живою, якби до Вульфа тоді прислухалися.

– Господи, – промовив Едмундс. – Ти ж не думаєш, що це його... голова?

– Нагіб Халід – убивця дітей. Навіть у злочинців є свої правила. Для його ж безпеки Халіда посадили в одиночну камеру на постійній основі в крилі підвищеної безпеки найбільш надійної в'язниці. Він ні з ким не бачиться, тому припускати, що хтось міг вибратися звідти з його головою... Маячня якась.

Між ними знову запанувала напружена тиша, а потім Бакстер остаточно переконалася в тому, що вони марнують час. Розуміючи, що це чи не найвдаліша їхня розмова впродовж усіх трьох з половиною місяців співпраці, Едмундс повернувся до попереднього невирішеного питання:

– Це неймовірно, що Вульф узагалі повернувся.

– Ніколи не варто недооцінювати силу думки загалу та запал людей, з яким вони звинувачують тебе, – зневажливо промовила Бакстер.

– Ти говориш так, немовби вважаєш, що йому не слід було повертатися.

Бакстер не відповіла.

– Це ж не надто вдарило по поліції, правда? – запитав Едмундс. – Те, що його відпустили, не покаравши.

– Не покаравши? – Бакстер не повірила власним вухам.

– Ну, за ґрати його ж не посадили.

– Для нього було б краще, якби таки посадили. Адвокати, збереження репутації, примусова шпиталізація. Вони сказали, що стрес від цієї ситуації став спусковим гачком для «зовсім невідповідної» реакції.

– А скільки разів хтось має зробити щось зовсім невідповідне до того, як люди нарешті визнають, що це не так? – перебив Едмундс.

Бакстер проігнорувала його коментар.

– Вони сказали, що Вульф потребує тривалого лікування внутрішньої антиособистості... Ні, антисоціальної... особистості... Розладу.

– Ти віриш у його розлад?

– Не тоді, коли він пішов, це точно. Однак якщо доволі значна кількість людей скаже тобі, що ти збожеволів, і дасть досить пігулок, зрештою тобі не залишатиметься нічого іншого, окрім як засумніватися, – зітхнула Бакстер. – Тож відповідь на твоє запитання: рік у Лікарні Святої Анни, пониження на посаді, зіпсована репутація та папери на розлучення, що чекали на нього під килимком біля його дверей, – Вульфа точно не відпустили «не покаравши».

– Дружина пішла від нього навіть після того, як він довів свою правоту?

– Ну, що я можу сказати? Вона ще те стерво.

– Ти її знала?

– Ота рудоволоса репортерка на місці злочину...

– То була вона?

– Андреа. Вона вбила собі в голову божевільну маячню щодо нас із Вульфом.

– Що ви спите разом?

– А є інші варіанти?

– Ну... А хіба ні?

Едмундс затримав дихання. Він усвідомив, що тільки-но несвідомо переступив за ту делікатну межу, по краечку якої ходив до цього. Розмова закінчилася. Бакстер ігнорувала нав'язливі запитання, а коли вона натиснула педаль, аби прискоритися на шосе, обсаженому з обох боків деревами, що вело до в'язниці, двигун лише голосніше загарчав.

* * *

– Як це він мертвий?! – закричала Бакстер на начальника в'язниці Девіса.

Вона підвелася, але Едмундс із Девісом усе ще сиділи за великим столом, який займав більшу частину його невиразного кабінету. Зробивши ковток

гарячої кави, начальник в'язниці здригнувся. Зазвичай він рано приходив на роботу, але ці втрачені пів години повністю зіпсували йому день.

– Детективко Бакстер, за передачу такої інформації до вашого відділу відповідає місцева влада. Це не в нашій компетенції.

– Але... – Бакстер спробувала заперечити.

Начальник в'язниці продовжив іще впевненіше:

– Ув'язненому Халіду стало недобре, коли він перебував у своїй одиночній камері, тому його перевели до медпункту, а потім – до Лікарні королеви Єлизавети.

– У якому сенсі недобре?

Начальник в'язниці взяв окуляри для читання й розгорнув теку на столі.

– У звіті сказано: «...слабке дихання та нудота». Його перевели до відділення інтенсивної терапії приблизно о восьмій вечора через «втрату реакції та зниження рівня кисню в крові, попри кисневу терапію», якщо це щось означає для когось із вас.

Начальник в'язниці підняв очі й побачив, як Бакстер та Едмундс одночасно з розумінням кивнули. Тієї миті, коли його погляд повернувся до звіту, вони обоє спантеличено знизали плечима.

– Місцева поліція двадцять чотири години на добу чергувала під палатою, хоча, як виявилось, знадобилася лише двадцять одна година, і це в кращому разі, оскільки помер він іще до одинадцятої вечора. – Начальник згорнув звіт і відклав окуляри. – Боюсь, що це все, що я маю. Щоб дізнатися деталі, вам потрібно звернутися вже безпосередньо до лікарні. А тепер, якщо я більше нічим...

Він сьорбнув іще один ковток гарячої кави й відштовхнув чашку подалі, поки ще не встиг обпектися. Бакстер та Едмундс підвелися, щоб піти. Едмундс усміхнувся і подав начальникові в'язниці руку.

– Дякую, що витратили свій час на розмову з нами, – почав було він.

– Цього досить, – фиркнула Бакстер і вийшла.

Едмундс розгублено прибрав руку й пішов услід за нею, дозволивши автоматичним дверям зачинитися за собою. За мить до того, як вони мали зачинитися, Бакстер увірвалася назад до кабінету з останнім запитанням:

– От же лайно. Ледь не забула. Коли Халід покидав в'язницю, ви точно впевнені, що його голова була на місці?

Начальник в'язниці недовіжливо кивнув.

– Ага.

* * *

Конференц-залу у відділі розслідування вбивств та інших серйозних злочинів наповнювали звуки «Good Vibrations» гурту «The Beach Boys». Вульфу завжди краще працювалося під музику, однак було ще надто рано, щоб відірватися на повну силу, не потурбувавши при цьому забагато людей.

Тепер він був одягнений у зім'яту сорочку, темно-сині штани та єдину пару черевиків – «оксфорди» ручної роботи від «Loake» були одночасно і доволі нехарактерною для Вульфа покупкою, і найбільш виваженим рішенням з усього, що він коли-небудь робив. Він майже не пам'ятав часів до них, коли наприкінці дев'ятнадцятигодинної зміни вже майже накульгував, а після кількох годин сну знову мусив ковзнути ногами в те саме незручне взуття.

Не помітивши, як на столі поруч із ним блимнув телефон, Вульф збільшив гучність. У кімнаті, де могло б розміститися три десятки людей, він був сам. Нею користувалися так рідко, що тут і досі пахло новим килимом, хоча приміщення переобладнали ще рік тому. Усю стіну займало непрозоре вікно, яке приховувало за собою головний офіс.

Детектив підняв зі столу ще одну фотографію, беззвучно підспівуючи в такт музиці та пританцьовуючи біля великої дошки попереду. Щойно причепивши останню фотокартку на місце, він відійшов, щоб оцінити свою роботу: збільшені фотографії різних частин тіла накладалися одна на одну, створюючи дві величезні версії моторошної постаті: перша – вигляд спереду, друга – ззаду. Він знову уважно глянув на воскове обличчя, сподіваючись, що не помилився і що тепер, знаючи, що Халід нарешті мертвий, матиме змогу спати трохи спокійніше. На жаль, відколи Бакстер поїхала до в'язниці, вона ще й досі не зателефонувала, щоб підтвердити його підозри.

– Доброго ранку, – промовив позаду нього знайомий голос із грубим шотландським акцентом.

Коли його напарник зайшов до кімнати, Вульф відразу ж припинив танцювати й зменшив гучність радіо. Детектив-сержант Фінлі Шоу працював у цьому відділі найдовше серед усіх. Від цього чоловіка, що вмів наганяти людям страх, постійно несло сигаретним димом. Йому було п'ятдесят п'ять. Обличчя Фінлі було обвітрене, а ніс, не раз зламаний, так і не вправили на місце.

Так само, як Бакстер успадкувала Едмундса, відколи Вульф повернувся до роботи після «інциденту», Фінлі отримав обов'язки його няньки. У них була невисловлена домовленість, що Фінлі, котрий уже готувався вийти на пенсію, дозволить Вульфу грати першу скрипку в більшості справ, а сам лише щотижня підписуватиме для нього звітні папери.

– Хлопче, та в тебе обидві ноги ліві, – проскреготів Фінлі.

– Ну, я більше співак, – виправдовуючись, промовив Вульф, – ти ж знаєш.

– Ні. Я не про це... – Фінлі пройшов до стіни та вказав на фотографію, яку Вульф щойно причепив на дошку. – ...у тебе обидві ноги ліві.

– Ага.

Вульф покопирсався в купі фотографій з місця злочину й зрештою таки знайшов правильну.

– Ти ж знаєш: інколи я роблю таке лише для того, щоб ти відчув, що ще потрібен мені.

Фінлі всміхнувся.

– Ну, звісно.

Вульф замінив фотографії, і двоє чоловіків уважно роздивлялися страхітливий колаж.

– У мене був схожий випадок у сімдесятих: Чарльз Теннісон, – промовив Фінлі.

Вульф знизав плечима.

– Він залишав частини тіл: ногу – тут, руку – там. На перший погляд здавалося, що то просто випадкові місця, але це було не так. Кожна із частин мала визначальну рису. Він хотів, щоб ми знали, кого він убив.

Вульф підійшов ближче, щоб показати щось на стіні.

– У нас на лівій руці перстень та операційний шрам на правій нозі. Не надто й розгуляєшся.

– Буде більше, – глибокодумно промовив Фінлі. – Той, хто не залишає краплі крові після такої різни, не залишатиме й персня випадково.

Хоча думки Фінлі змушували замислитися, Вульф оцінив їх оригінально – голосно позіхнувши йому в обличчя.

– Кави? Мені все одно треба перекурити, – сказав Фінлі. – З молоком і два?

– Як ти ще досі цього не вивчив, – зауважив Вульф, коли Фінлі заквапився до дверей. – Дуже гарячий подвійний дієтичний мокіято з карамельним сиропом без цукру.

– З молоком та два! – закричав Фінлі і, виходячи з конференц-зали, майже зіштовхнувся з Ванітою – заступницею комісара.

Вульф упізнав модно одягнену індію за її звичним виглядом по телебаченню. Вона також була присутньою на одній із численних співбесід та оцінювань, котрі він мусив пройти, щоб відновитися на службі. З того, що пам’ятав Вульф, Ваніта виступала проти. Він надто пізно відступив до дошки, і вона зупинилася біля дверей, щоб поговорити з ним:

– Доброго ранку, детективе.

– І вам того ж.

– Тут наче побував флорист, – промовила вона.

Вульф спантеличено озирнувся на моторошний колаж на стіні позаду, а коли знову глянув на жінку, то зрозумів, що вона вказувала на головний офіс, де на столах і шафках були розставлені десятки неймовірних букетів.

– О. Їх доставляють упродовж усього тижня. Думаю, це з приводу справи, пов'язаної з муніципальними облігаціями. Складається враження, що вся спільнота вирішила надіслати нам квіти, – пояснив він.

– Приємно, коли твої зусилля цінують, – промовила Ваніта. – Я шукаю Сіммонса. У кабінеті його немає.

На столі голосно загудів телефон Вульфа. Він глянув на ім'я того, хто дзвонив, та промовив:

– Я можу ще чимось вам допомогти? – майже щиро запитав він.

Ваніта натягнуто всміхнулася.

– Боюся, що ні. За цими стінами преса розірве нас на шматки. Комісар хоче, щоб із цим розібралися.

– Я думав, це мали зробити ви, – сказав Вульф.

Ваніта засміялася.

– Сьогодні я не виходитиму звідси.

Вони обоє помітили Сіммонса, котрий прямував до свого кабінету.

– Лайно завжди стікає вниз, Вульфе... І ти про це знаєш.

* * *

– Ти ж бачиш, що я остаточно застряг тут. Мені потрібно, щоб ти вийшов та поговорив з тими стерв'ятниками замість мене, – промовив Сіммонс так щиро, що йому майже можна було повірити.

Через кілька хвилин після того, як заступниця комісара пішла, Вульфа викликали до кабінету шефа. Кімнатка була величиною менш ніж чотири квадратні метри. Тут був стіл з «ІКЕА», крихтний телевізор, іржава металева шафка, два стільці, що оберталися, та пластикова табуретка (на випадок наговпу в крихтному просторі). Хизування робочим місцем для Вульфа було стимулом депресії, глухим кутом на вершині кар'єрних сходів.

– Я? – із сумнівом запитав Вульф.

– Ага. Преса любить тебе. Ти ж Натан Вульф.

Вульф зітхнув:

– Я можу перекласти це на когось нижчого в службовому ланцюжку?

– Здається, у чоловічому туалеті я бачив прибиральника, проте думаю, що буде краще, якщо про це повідомиш ти.

– Гаразд, – пробурчав Вульф.

На столі задзвонив телефон. Сіммонс відповів, і Вульф почав підводитися, однак зупинився, коли шеф притримав його за руку.

– Вульф зі мною. Я перемкну на гучномовець.

Голос Едмундса був ледь чутний через ревіння мотора. Вульф мусив поспівчувати хлопцеві, адже з власного досвіду знав, як жахливо Бакстер водить.

– Ми прямуємо до Лікарні королеви Єлизавети. Халіда перевели туди до відділення інтенсивної терапії тиждень тому.

– Живого? – роздратовано гаркнув Сіммонс.

– На той момент так, – відповів Едмундс.

– А зараз?

– Мертвий.

– Голова? – розчаровано вигукнув Сіммонс.

– Ми повідомимо.

– Фантастика.

Сіммонс завершив розмову й похитав головою. Він підняв погляд на Вульфа.

– Надворі на тебе чекають. Скажи їм, що в нас шість жертв. Хай там що, а вони вже й так про це знають. Запевни їх, що наразі ми встановлюємо їхні особи й до того, як оприлюднимо будь-які імена, спочатку зв'яжемося з родинами жертв. Не згадуй нічого про те, що частини тіл між собою зшиті ... і про свою квартиру теж.

Вульф саркастично відсалютував і вийшов з кімнати. Зачинивши за собою двері, він помітив Фінлі, який прямував до нього з двома чашками кави.

– Саме вчасно, – вигукнув Вульф через увесь офіс, котрий тепер був наповнений людьми, у яких починалися денні зміни. Подібне легко забувалося, адже такі яскраві випадки затьмарювали життя тих, хто якимось чином був до них причетний, тоді як решта світу продовжувала жити звичайним життям: люди вбивали людей, а злодії втікали на волю.

Коли Фінлі дійшов до столу, на якому стояло п'ять величезних букетів, то почав шморгати носом. А підійшовши ближче, Вульф зрозумів, що у Фінлі ще й сльозилися очі. Щойно він дійшов до Вульфа, то голосно чхнув, упустивши обидві чашки кави на брудний килим на підлозі. Здавалося, Вульф був шокований.

- Ці бісові квіти! - заревів Фінлі.

Відколи він став дідусем, дружина взяла з нього обіцянку, що він не лаятиметься.

- Я принесу тобі іншу.

Вульф уже хотів сказати Фінлі, щоб той не переймався, аж раптом з ліфта вийшов кур'єр внутрішньої служби доставки зі ще одним дивовижним оберемком квітів у руках. Фінлі виглядав так, наче був готовий його вдарити.

- Усе гаразд? Маю квіти для міс Емілі Бакстер, - оголосив неохайний молодик.

- Жахливо, - пробурчав Фінлі.

- Це вже буде п'ятий чи шостий для неї. Невже вона така гарна? - запитав незграбний чоловік, заставши Вульфа зненацька таким недоречним запитанням.

- Гмм... Вона... дуже гарна, - затинаючись, відповів Вульф.

- Ми не думаємо про інших детективів з такої точки зору, - перебив Фінлі, побачивши труднощі свого напарника.

- Це залежить від... - Вульф озирнувся на Фінлі.

- Я хотів сказати, що, звісно ж, вона гарна, - випалив Фінлі, втрачаючи спокій від цієї розмови. - Але...

- Думаю, що кожен з нас по-своєму унікальний і красивий, - мудро закінчив Вульф.

Вони з Фінлі кивнули один одному, бездоганно ухилившись від незручного запитання.

- Але він би ніколи не... - запевнив кур'єра Фінлі.

- Ні, ніколи, - погодився Вульф.

Чоловік нерішуче глянув на двох детективів.

- Добре.

Зі свого кабінету вийшов Сіммонс і побачив, що Вульф усе ще був тут.

- Вимітайся, Вульфе!

Вульф розвернувся до кур'єра.

- Стіл у кутку, - підказав він, перед тим як ступити у вільний ліфт, бажаючи, щоб серед того натовпу репортерів, з яким йому доведеться зіткнутися, не було його колишньої дружини.

Розділ 3

Субота, 28 червня, 2014 [6:09]

Більше десяти хвилин Бакстер та Едмундс прочекали в головній приймальні Лікарні королеви Єлизавети. Вхід до кафе та кабінету В. Г. Смітса перекривали блаженські на вигляд загородки. Коли Бакстер глянула на купку недосяжних «Monster Munch», у неї забурчало в животі. Нарешті охоронець із помітно зайвою вагою без поспіху підійшов до стійки, і зовсім непривітна жінка з приймальні вказала на них.

– Агов! – вигукнула вона, помахавши ім так, немов кликала до себе собаку. – Джек проведе вас.

В охоронця на плечі точно були крихти від чипсів. Неохоче, до болю повільно він повів їх до ліфтів.

– Ми взагалі-то поспішаємо, – не втрималася Бакстер.

На жаль, складалося враження, що це ще більше сповільнило чоловіка.

Коли вони вийшли з ліфта в підвалі, їхній ескорт уперше до них заговорив:

– «Справжня» поліція не довіряє нам, скромним охоронцям, таке складне завдання, як сидіти біля дверей палати, тож вони взяли це на себе. Велике ім на тому спасибі.

– Після того, як тіло спустили до моргу, його охороняли? – люб'язно поцікавився Едмундс, намагаючись заспокоїти роздратованого охоронця.

Ідучи вузьким коридором, він витягнув свій записник, готовий тут-таки занотувати відповідь.

– Тут я можу лише здогадуватися, – почав чоловік з перебільшеною задумою, – однак гадаю, що після смерті поліція не вважала того хлопчину небезпечним. Але я повторю: це лише припущення.

Охоронець самовдоволено всміхнувся з власного жарту. Едмундс глянув на Бакстер, очікуючи, що вона похитає головою чи глузуватиме з його дурних запитань. На диво, замість цього вона вступилася за нього:

– Мій колега намагається, хоча й не дуже вдало, витягнути з вас, чи охороняється морг.

Вони зупинилися біля подвійних дверей без позначок. Чоловік зверхньо постукав пальцем по маленькій наліпці на шибці «Входу немає».

– А це тоді для чого, любя?

Бакстер пройшла повз неприємного чолов'ягу та притримала двері для Едмундса.

– Дякую, ви були най... – вона зачинила двері перед обличчям охоронця, – ...паскуднішим провідником.

На відміну від охоронця, який нічим їм не допоміг, патологоанатом був приязним і вправним. За кілька хвилин він знайшов і роздруковані, й електронні файли, пов'язані з Нагібом Халідом.

– Насправді мене не було тут під час розтину, однак, згідно із цими записами, причиною смерті визнано тетродотоксин. У крові знайшли його сліди.

– І цей тетоксин...

– Тетродотоксин, – патологоанатом виправив її навіть без натяку на зверхність.

– Так, він. Що це таке? Як його можна дістати?

– Це природний нейротоксин.

Бакстер і Едмундс безпорадно глянули на нього.

– Це отрута, і, ймовірно, він проковтнув її. Більшість смертей від тетродотоксину трапляється від споживання риби-фугу, делікатесу для деяких, хоча сам я надаю перевагу «Ferrero Rocher».

Шлунок Бакстер знову болісно забурчав.

– Хочете побачити тіло? – запитав патологоанатом.

– Будь ласка, – відповіла вона.

Раніше Едмундс не чув, щоби Бакстер користувалася цим словом.

– Чи можу я поцікавитися причиною такого інтересу?

Вони пройшли до стіни з великими начищеними металевими дверцятами морозильників.

– Щоб перевірити, чи голова й досі на місці, – промовив Едмундс, усе ще шкрябаючи щось у записнику.

Патологоанатом глянув на Бакстер. Він очікував, що вона всміхнеться чи, можливо, вибачиться за чорний гумор свого колеги, однак детективка широко кивнула у відповідь. Трохи збентежений, чоловік знайшов потрібні дверцята в нижньому ряду й обережно витягнув зі стіни полицю. Усі трое затамували подих, коли перед ними матеріалізувався славнозвісний серійний убивця.

Смагляві ноги вкривали старі шрами та опіки. Потім вони побачили руки. Бакстер ніяково глянула на два деформовані пальці на лівій руці й згадала ту ніч, коли з камери попереднього утримання вийшов заляпаний кров'ю

Вульф. І як наступного дня керівництво запитало її про це, і вона все заперечувала. Коли світло впало на чоловікові груди, усі трое побачили величезні шрами від численних операцій, які пережив Халід, коли лікарі намагалися виправити ушкодження, які він дістав під час нападу Вульфа. Нарешті патологоанатом витяг полицю повністю, і вони витріщилися на відсутність будь-чого там, де мала б бути Халідова голова. Там зяяло порожнє місце.

– От же лайно.

* * *

Вульф тинявся біля головного входу до Нового Скотленд-Ярда й знервовано поглядав на величезний натовп, котрий зібрався в тіні високої скляної будівлі, яка займала майже два акри в центрі Вестмінстеру. Біля тимчасового підвищення, яке зводили на зручному для преси місці, біля всім відомого знака, який обертався, завершували останні штрихи.

Колись хтось казав Вульфу, що дзеркальний напис на тому знакові мав символізувати невсипущу пильність столичної поліції, адже споглядач вдивлявся у власне відображення, яке завжди спостерігало за ним. Те саме можна було сказати й про решту величезної будівлі, яка в погожі дні майже зникала, бо дзеркальні вікна набували форми вікторіанського готелю із червоної цегли, що стояв навпроти, й обрисів годинникової башти позаду, на Бродвей, 55.

У кишені Вульфа почав дзижчати телефон, і чоловік вилаяв себе за те, що забув його вимкнути. Він побачив, що це телефонував Сіммонс, і відповів:

– Шефе?

– Бакстер щойно підтвердила: це Халід.

– Я знав. Як?

– Отрута. Проковтнув.

– Це більше, ніж він заслуговував, – випалив Вульф.

– Я вдам, що не почув цього.

Якийсь чоловік у робочих штанах намагався жестами щось показати Вульфу.

– Здається, усе готово.

– Нехай щастить.

Вульф вимкнувся і глянув на своє відображення, щоб пересвідчитися, що ширінка застібнута й що він не виглядає більш виснаженим і пригніченим, аніж зазвичай. Детектив попрямував до підвищення, маючи на меті покінчити із цим якомога швидше, проте щойно гамір став гучнішим і він побачив чорні лінзи камер, які стежили за кожним його кроком так, що здавалося, ніби це в нього ціляться гармати, його впевненість відразу випарувалася. На якусь

мить він знову опинився біля Олд-Бейлі, де марно намагався прикрити обличчя, коли його тягли до поліційного фургона під глузування незадоволеної преси та важкі удари по металевих стінках авто, котрі назавжди оселилися в його снах.

Стривожений, він ступив на підвищення та почав коротке, завчене напам'ять речення:

– Я детектив Натан Вульф із...

– Що? Говоріть голосніше! – перебили його з натовпу.

Один чоловік з тих, які збирали крихітну сцену, підійшов та з гучним статичним клацанням увімкнув мікрофон. Вульф намагався не чути ядучого сміху, який линув із цього моря облич.

– Дякую. Як я й казав, я детектив Натан Вульф із Міської поліції Лондона, і сьогодні я був у складі команди, яка оглядала місце масового вбивства.

«Чим далі, тим краще», – подумав він.

З натовпу почали вигукувати запитання, однак Вульф не звертав на них уваги й продовжував:

– Ми можемо підтвердити, що рано-вранці за адресою Кентіш-Таун знайшли останки шістьох жертв...

Вульф припустився помилки, відірвавши очі від своїх записів, оскільки відразу ж упізнав у натовпі неймовірно руде волосся Андреа. Йому здалося, що вона виглядала, неначе божевільна, і це ще більше його відволікло. Вульф випустив свої картки на підлогу й присів, щоб зібрати їх, розуміючи, що на одній з них було зазначено те, чого говорити він не збирався. Вульф відшукав ту картку й підвівся до мікрофона.

– Цього ра... Уранці...

Вульф відчував, що в горлі пересохло, і знав, що густо почервонів, як це завжди траплялося, коли йому було соромно, тож поспіхом прочитав текст із завершальної картки:

– Ми зараз у процесі встановлення осіб жертв і перед тим, як оприлюднити будь-які імена, спочатку зв'яжемося з їхніми родинами. Зважаючи на те, що розслідування ще триває, наразі це поки все, про що я можу повідомити. Дякую.

На кілька секунд він замовк, чекаючи аплодисментів, аж доки не зрозумів, що це було б дуже недоречним і що його виступ, імовірно, у жодному разі не був виправданням. Він зійшов униз і відступив від голосів, які вигукували:

– Натане! Натане!

Вульф озирнувся і побачив, що до нього біжить Андреа. Жінці вдалося ухилитися від першого поліціанта, однак її заблокували двоє інших. Його скувала та сама сплутана злість, яка затьмарювала кілька їхніх зустрічей

після розлучення, і Вульф майже спокусився думкою дати поліціантам відтягнути її подалі, однак коли представник дипломатичної групи захисту, озброєний штурмовою гвинтівкою «Heckler & Koch G36C», попрямував до неї, усе-таки вирішив втрутитися.

– Усе гаразд. Усе гаразд. Пропустіть її, будь ласка, – неохоче вигукнув він.

Коли вони бачилися востаннє, щоб обговорити труднощі з продажем будинку, зустріч була по-особливому холодною, тож, коли Андреа підбігла й міцно його обняла, він вирішив відступити. Вульф дихав ротом, відчайдушно намагаючись перехопити подих і не відчувати аромату її волосся, знаючи, що воно пахне її улюбленими парфумами, які йому так подобалися. Коли Андреа нарешті відпустила його, Вульф побачив, що вона готова була розплакатися.

– Енді, я не можу розповісти тобі ще щось...

– Ти хоч колись відповідаєш на дзвінки? Я майже дві години намагалася до тебе додзвонитися!

Вульф не міг осягнути такої швидкої зміни її настрою. Складалося враження, що тепер вона була шалено розлючена на нього.

– Мені дуже шкода, але насправді я сьогодні був трохи зайнятий, – промовив він, а потім нахилився і прошепотів їй на вухо: – Очевидно ж, що я був на місці вбивства.

– По сусідству з твоєю квартирою!

– Ага, – замислено сказав Вульф. – По сусідству.

– Я маю тебе про дещо запитати, але мені потрібно, щоб ти казав правду, добре?

– Гммм...

– Там було дещо більше? Тіло зшили докупі... як ляльку.

Вульф почав розгублено бурмотіти:

– Як ти? Звідки ти? В інтересах Міської поліції Лондона я...

– Це ж Халід, правда? Голова?

Вульф схопив Андреа за руку й потягнув її вбік, подалі від поліціантів. Жінка витягла із сумочки товстий коричневий конверт.

– Повір мені, я остання, хто хотів би згадувати ім'я цього бридкого чоловіка. Бо я впевнена, що це він зруйнував наш шлюб. Але я впізнала його на фото.

– Фото? – обережно запитав Вульф.

– О боже! Я знала, що вони справжні, – сказала вона, геть вражена. – Хтось відправив мені фото чогось, схожого на ляльку. Я годинами сиділа над ними. Мені потрібно ставати до роботи.

Андреа замовкла, бо хтось проходив повз них.

– Натане, хто б не відправив мені ці фото, він додав ще й список. Саме тому я й намагалася додзвонитися до тебе, бо не знаю, що він означає: шість імен і дата навпроти кожного.

Вульф вихопив з її руки конверта й розірвав його.

– Перше ім'я – мер Тернбл, і сьогоднішня дата навпроти, – сказала Андреа.

– Мер Тернбл? – перепитав Вульф.

Здавалося, у нього з-під ніг щойно вибили землю.

Не кажучи ані слова, Вульф розвернувся і побіг до головного входу. Він чув, що Андреа кричить щось йому навздогін, однак коли їх розділило товсте скло, слова вже здавалися нечіткими.

* * *

Сіммонс розмовляв по телефону з комісаром, і, коли він уже вкотре вибачився за те, що його команда не надто просунулася в розкритті справи, комісар зовсім непрозоро натякнув йому, що на його місце легко знайдуть когось іншого. Сіммонс саме розповідав свій план дій, коли до його кабінету увірвався Вульф.

– Вульфе! Пішов геть! – вигукнув Сіммонс.

Вульф нахилився над столом і натиснув кнопку завершення розмови.

– Що в біса ти робиш? – розгнівано запитав Сіммонс.

Вульф відкрив було рота, щоб відповісти, коли спотворений голос із трубки перебив його:

– Це ти до мене, Сіммонсе?

– От же лайно, – Вульф натиснув іншу кнопку.

– Ви увімкнули голосову пошту, – почав роботизований голос.

Сіммонс був шокований і, поки Вульф шалено натискав на телефоні одну кнопку за іншою, схопився за голову.

– Як вимкнути цю штуку?! – у відчаї заволав Вульф.

– Велика червона кнопка з... – саме вчасно порадив комісар, а потім почулося різке клацання і запала тиша, яка підтвердила, що він таки мав рацію.

Вульф розкидав на столі поляроїдні фотографії моторошного тіла.

– Наш убивця надіслав їх пресі разом з переліком майбутніх жертв.

Сіммонс потер обличчя і глянув униз, на фотографії.

– Перший – мер Тернбл... сьогодні, – промовив Вульф.

На те, щоб його слова досягли цілі, знадобився якийсь час. Несподівано Сіммонс почав діяти й схопив свій мобільник.

– Терренсе! – радісно відповів мер.

Судячи зі звуку, він був надворі.

– Чим заслужив таку честь?

– Рею, де ти? – запитав Сіммонс.

– Повертаюся до Гем-Гейт у Річмонд-парку. А потім у мене благодійна акція для...

Сіммонс прошепотів його місцезнаходження Вульфу, і детектив уже набирав номер патрульних.

– Рею, у нас проблема – реальна загроза твоєму життю.

Новину мер сприйняв на диво добре.

– Нічого не міняється, – засміявся він.

– Залишайся там, де ти є. До тебе вже ідуть авто, які супроводжуватимуть тебе сюди, аж доки ми не дізнаємося більше.

– Це й справді так необхідно?

– Я все поясню, коли приїдеш.

Сіммонс поклав слухавку й розвернувся до Вульфа.

– Три машини в дорозі. Найближча до нього за чотири хвилини. Озброєна одиниця захисту.

– Добре, – сказав Сіммонс. – Нехай Бакстер і – як там його звати – повертаються сюди. Потім я хочу, щоб цей поверх замкнули й нікого сюди не впускали й не випускали. Попередь охорону, що ми проведемо мера всередину через гараж. Іди!

* * *

Мер Тернбл терпляче чекав на задньому сидінні свого «мерседес бенц» Е-класу з водієм. Ще дорогою до авто він доручив помічникові скасувати всі

заплановані на сьогодні заходи, відчуваючи, що це буде довгий і виснажливий день.

Лише два місяці тому він отримав електронного листа з погрозами й був змушений ховатись у Річмонді впродовж усього дня. Аж доки не з'ясувалося, що повідомлення відправив одинадцятирічний учень з тієї школи, котру мер відвідував того тижня. Йому стало цікаво, чи цього разу чимале марнування часу стане виправданим.

До парку заїжджала ціла низка авто, власники яких хотіли влаштувати собі неповторні вихідні, тому водієві мера довелося трохи від'їхати. І тепер вони припаркувалися біля ще зовсім недавно заселеного Роял Стар та Гартер Хоум[12 – Royal Star and Garter Home – побудований між 1921 та 1924 роками, щоб забезпечити житлом і медичним обслуговуванням 180 важкопоранених військовослужбовців. Благодійний траст, який утримував будинок, у 2011 р. оголосив, що будівля більше не відповідає сучасним вимогам і легко та без значних витрат переобладнати її не можна. 2013 року її продали й згодом перетворили на житловий будинок.]. Мер позирав з вікна на чарівну будівлю, зведену на вершині Річмондського пагорба, і думав про те, скільки часу знадобиться для того, щоб іще одна історична пам'ятка Лондона закінчила своє існування в такому безславному спалюванні, перетворена на помешкання для багатих банкірів.

Він відкрив портфель, знайшов коричневий інгалятор і глибоко вдихнув. Нескінченна спека принесла із собою цілі хмари пилку, і це неабияк позначилося на його диханні, однак мер вирішив не повертатися до лікарні вже втретє за рік.

Його найближчий суперник наступав йому на п'яти за кожної слушної нагоди, тому він був переконаний, що скасовані зустрічі цього дня так просто йому не минуться.

Відчувши, як зростає напруження, мер опустив вікно й запалив цигарку. Для нього вже давно не було іронії в тому, що портсигар лежав у тій самій кишені, що й інгалятори, особливо після того, як йому так успішно вдалося скоротити кількість цигарок, викурених упродовж дня. Здалеку до нього долинули сирени, і мер був спантеличений, коли зрозумів, що це ідуть по його душу.

Поруч із ним зупинилася патрульна машина, і з неї вийшов поліціант у формі, щоб коротко переговорити з водієм. Через тридцять секунд вони вже прямували до відділку, не прискорюючись тільки на світлофорах та автобусних смугах. Мер молився лише про те, щоб ніхто не знімав цю безглузду надмірну реакцію, адже його доволі впізнаваний «мерседес» з обох боків оточили ще дві поліцейні машини.

Мер опустився на сидінні трохи нижче, спостерігаючи за тим, як замість просторих будинків з'являються компактні офісні блоки, зауваживши, що клята безкінечна гонитва за простором поступово затьмарює небо.

Субота, 28 червня, 2014 [7:19]

Едмундс був майже впевнений, що в Південному парку Бакстер точно зачепила й скинула когось із велосипеда. А коли вони мчали вздовж річки зустрічною смугою, майже влетівши в натовп пішоходів, які намагалися перейти вулицю від станції метро «Темпл», і змусивши їх вилятися, Едмундс просто заплющив очі.

На «ауді» Бакстер за передньою решіткою ховалися блакитні вогні, майже непомітні, коли вимкнені, а враховуючи численні аварійні ситуації, були не надто помітнішими й увімкнуті. Коли Бакстер повернулася на свою смугу, щоб улитися до потоку транспорту, Едмундс відпустив дверну ручку, за яку міцно вхопився до цього. Упродовж короткочасного затишшя ревіння двигуна, яке дозволило їм не врізатися в зад автобуса, він зрозумів, що в нього дзвонить телефон. На екрані з'явилося фото Тіа – привабливої темношкірої дівчини віком трохи за двадцять.

– Привіт, люба, усе гаразд? – прокричав він у телефон.

– Привіт. Ти зник посеред ночі, а потім усі ті повідомлення в новинах... Я просто хотіла переконатися, що з тобою все гаразд.

– Зараз не найкращий час для розмов, Тіа. Можеш передзвонити трохи пізніше?

Голос Тіа прозвучав пригнічено:

– Авжеж. А ти зможеш купити молока, коли повертатимешся ввечері додому?

Едмундс витягнув свій записник і зробив помітку під визначенням тетродотоксину.

– А ще кілька бургерів з яловичиною, – додала вона.

– Ти ж вегетаріанка!

– Бургери! – відрізала Тіа.

Він додав їх до списку покупок.

– «Нутелла».

– Що, заради бога, ти готуєш? – запитав він.

Бакстер глянула на Едмундса, який не по-чоловічому широко розплющив очі від страху. Вона знову звернула погляд на дорогу й шалено заскрипіла шинами, заледве уникнувши зіткнення з іншим авто.

– От же лайно! – з полегшенням захихотіла вона.

– Гаразд, – важко дихаючи, промовив Едмундс. – А зараз я мушу йти. Люблю тебе.

Вони проїхали повз охоронний бар'єр і спустилися схилом до паркінгу під Новим Скотленд-Ярдом, відрізаючи Тіа на півслові, коли вона прощалася, бо телефон втратив сигнал покриття.

– Моя наречена, – пояснив Едмундс і всміхнувся. – Вона на двадцять четвертому тижні.

Бакстер байдуже глянула на нього.

– ...вагітності. Вона на двадцять четвертому тижні вагітності.

Вираз її обличчя не змінився.

– Мої вітання. Я просто думала про те, що ми, детективи, забагато спимо, однак невгамовне немовля розставить для тебе все на свої місця.

Бакстер припаркувала авто та розвернулася обличчям до Едмундса.

– Послухай, ти не мусиш проходити через усе це. Чому б тобі не припинити марнувати мій час і просто не повернутися до ВБЗЕЗу?

Вона вийшла з авто й грюкнула дверцятами, залишаючи Едмундса самого. Він був вражений її реакцією не через різкість чи безсоромну байдужість до його майбутнього батьківства. Натомість його стурбували підозри, що вона була першою, хто сказала йому правду, до того ж він занепокоївся, що вона мала рацію.

* * *

У конференц-залі зібрався весь відділ розслідування вбивств та інших серйозних злочинів. Навіть ті, хто ніяк не був причетний до справи, але кому все-таки тепер дошкуляли терміновою ізоляцією. Хтось повідчиняв усі вікна. Подихи ледь помітного бризу врізалися в глухі стіни, чіплялися за краї фотографій на дошці, і величезний колаж злегка рухався, так само як і справжнє тіло на місці злочину, яке звисало з високої стелі.

Сіммонс із Ванітою розмовляли понад п'ять хвилин. Їхня аудиторія починала непокоїтися, оскільки температура в задущливій кімнаті поступово підвищувалась.

– ...через вхід з паркінгу. Потім ми охоронятимемо мера Тернбла в першій кімнаті для допитів, – промовив Сіммонс.

– Краще скористатися другою, – втрутився хтось. – У першій ще й досі протікає труба, і сумніваюся, що мер захоче додати китайських тортур водою до свого переліку проблем на сьогодні.

Пролунав уривчастий сміх, очевидно, від тих, хто неофіційно уникав проводити допити в першій кімнаті із цієї ж зрозумілої причини.

– Тоді друга кімната, – сказав Сіммонс. – Шоу, усе готове?

- Так, готове, - відповів Фінлі.

Здавалося, така відповідь Сіммонса не задовольнила. Вульф ледь помітно штовхнув Фінлі ліктем.

- О... Я дав розпорядження впустити Емілі та... та...

- Едмундса, - прошепотів Вульф.

- Як його ім'я? - прошипів у відповідь Фінлі.

Вульф знизав плечима.

- Едмунд?

- ...нехай, Едмунда Едмундса. Біля всіх дверей виставлено охорону, а на паркінгу їх зустрічатимуть озброєні хлопці з дипломатичної групи захисту. Собаки все перевірили. Ми зачинили кожне вікно на поверсі й зупинили ліфти, а значить, користуватимемося сходами... ну, Натан так точно.

- Відмінно, - сказав Сіммонс. - Вульфе, щойно зустрінеш мера, сюди вас супроводжуватиме озброєний поліціант. Не забувай, що це велика будівля і всіх, хто тут є, ми не знаємо. З тієї миті, як ви зайдете до кімнати для допитів, знай, що це надовго.

- Як надовго? - запитав Вульф.

- Доки ми не переконаємося, що мерові нічого не загрожує.

- Я принесу тобі букет, - вигукнув зверхній детектив на ім'я Сандерс, вважаючи свою репліку веселою.

- Насправді мене цікавило, що буде на обід, - відповів Вульф.

- Риба-фугу, - продовжував глузувати Сандерс, випробовуючи терпіння Сіммонса.

- Сандерсе, гадаєш, що це смішно?! - заволав Сіммонс, можливо трохи переборщивши заради заступниці комісара. - Вимітайся!

Детектив почав заїкатися, як школяр, якого сварили:

- Насправді я фізично не зможу цього зробити... через ізоляцію.

- Тоді просто сядь і заткнися.

Обравши найгірший з можливих моментів, до кімнати зайшли Бакстер та Едмундс.

- Приємно, що ви обое приєдналися до нас. У мене є довгий перелік незначних правил, яких ви маєте дотримуватися. - Сіммонс кинув Бакстер папку, і вона передала її Едмундсу. - Тож, поки ви всі тут, у нас шість мертвих жертв, частини яких зшили докупі, погроза вбити мера та імена п'яти інших можливих жертв.

Ваніта продовжувала, не звертаючи уваги на повну кімнату розгублених людей:

- У когось є якісь...

- Додайте ще, що те лялькове страховисько вказувало на вікно Натана, - радісно озвався Фінлі.

- І це також. У когось є якісь теорії? - Відповіддю на запитання Сіммонса стала ціла кімната пустих облич. - Хто-небудь?

Едмундс, вагаючись, підняв руку.

- Це виклик, сер.

- Продовжуй.

- В університеті я писав доповідь, для якої досліджував мотиви серійних убивць, які змушують їх відправляти в пресу чи поліцію офіційні повідомлення. Зодіак, чи Усміхнений Убивця...

- Фаустівський Убивця... Непідник із Сімки... - додав Сандерс.

Таке його перекручення слів Едмундса викликало кілька в'їдливих посмішок і пильний погляд від Сіммонса.

- А ти часом не хлопець із ВБЗЕЗу? - запитав хтось.

Едмундс проігнорував запитання.

- Часто, проте не завжди в їхньому спілкуванні містяться переконливі докази того, хто вони, щось на кшталт щиросердного зізнання, - продовжив він. - Часом вони такі ж незрозумілі, як і неоприлюднені подробиці, хоча інколи це щось значно вагоміше.

- Як фотографії, які сьогодні відправили дружині Вульфа, - сказала Ваніта, забувши про те, що Андреа його покинула.

- Колишній дружині, - виправив її Вульф.

- Точно. У багатьох випадках це слугує криком про допомогу, є фактично благанням поліції про те, щоб йому не дали вбивати знову. Серійні вбивці вірять, що вони також є жертвами власних непідконтрольних бажань. Для інших неприпустимою є сама думка про те, що хтось інший заявить права на їхню роботу. З іншого боку, свідомо чи несвідомо остаточна мета без варіантів однакова: щоби зрештою-таки їх упіймали. Убивця триматиметься на відстані, так, неначе перевірятиме ґрунт під ногами, однак такі люди не можуть опиратися дедалі більшому наближенню до розслідування. З кожним наступним убивством їхня впевненість усе зростатиме, розпалюючи в них комплекс Бога, підштовхуючи їх до ризикованіших дій. Рано чи пізно вони прийдуть до нас.

Усі присутні здивовано витріщилися на Едмундса.

– Не думаю, що чув, щоб ти говорив так раніше, – промовив Фінлі.

Едмундс засоромлено знизав плечима.

– Але чому я? – запитав Вульф. – Чому б не вказати тією жахливою штукаю на вікно когось іншого? Для чого відправляти фотографії моїй дружині?

– Колишній дружині, – в унісон промовили Бакстер і Фінлі.

– Чому моя... – Вульф затнувся на півслові. – Чому я?

– За красиві очі, – усміхнувся Фінлі.

Присутні вичікувально дивилися на Едмундса.

– Обирати в поліції когось окремого із цілого відділу для серійних убивць не так типово, однак трапляється й таке, і тоді причини завжди особисті. У якомусь сенсі це форма лестощів. Він має вважати Вульфа й лише Вульфа вартісним суперником.

– Тоді все в порядку. Допоки він вважатиме це люб'язністю, – зневажливо промовив Вульф.

– Якщо так, тоді хто ще в списку? – запитала Бакстер, бажаючи змінити тему на щось, про що Едмундс не писав.

– Я передам це Терренсу, – сказала Ваніта, вийшовши вперед. – Наразі ми вирішили притримати цю інформацію, тому що: а) не хочемо спричинити паніку; б) зараз нам потрібно зосередитися на мерові; в) ми не знаємо напевне, чи справжня ця загроза, а останнє, що потрібне цьому відділку, – це ще один судовий позов.

Вульф відчув, як кілька осіб з осудом повернули голову в його бік.

У кімнаті задзвонив телефон внутрішньої лінії, і, коли Сіммонс відповів, натовп лише нашорошив вуха.

– Продовжуй... Дякую. – Він кивнув Ваніті.

– Гаразд, люди, докладіть сьогодні всіх зусиль. Нараду закінчено.

* * *

Поки Вульф дістався підземного паркінгу, «мерседес» мера вже припаркували. На відміну від решти будівель, у підземних гаражах не відчувалося нестачі кондиціонування повітря. Спека, яка підіймалася з гудронованого шосе й змішувалася із запахами гуми, мастила та вихлопних газів, була майже задушливою. Гнітюче світло, що осявало все, окрім темних закутків, гралося з внутрішнім годинником Вульфа. Він був виснажений і думав про те, чи раптом уже не вечір, тому глянув на годинник: 7:36.

Коли він підійшов до авто, задні дверцята з одного боку відчинилися і мер вибрався назовні – такий супровід стривожив його значно більше.

– Чи не буде хтось такий ласкавий і пояснить мені, що в біса коїться? – випалив він, грюкнувши дверцятами.

– Містере мер, я детектив Вульф.

Вульф простягнув руку, щоби привітатися, і гнів мера відразу ж розвіявся. На якусь мить він здався спантеличеним, однак потім його впевненість повернулася, і він широко потиснув руку Вульфа.

– Приємно нарешті познайомитися з вами особисто, детективе. – Він осяйно всміхнувся, докладаючи забагато зусиль, так, неначе позував для фотографії на благодійному заході, куди нещодавно збирався.

– Якщо ваша ласка, пройдіть за мною, – промовив Вульф, жестом указуючи напрямком озброєному поліціянту, який приєднався до них на сходах.

– Хвилинку, будь ласка, – сказав мер.

Вульф прибрав руку, яку несвідомо підняв до широкої спини чоловіка в спробі поквাপити його.

– Я хотів би, щоб мені зараз же сказали, що відбувається.

Вульф щосили намагався не помічати зверхнього тону. Він процідив крізь зціплені зуби:

– Сіммонс хотів би розповісти про все сам.

Мер не звик чути «ні», тому вагався.

– Дуже добре. Хоча, мушу визнати, я здивований, що Терренс відправив няньчити мене саме вас. Сьогодні по радіо я чув ваш виступ. Чи не повинні ви зараз працювати над справою про серійного вбивцю?

Вульф знав, що не варто нічого говорити, але йому потрібно було зрушити чоловіка з місця, до того ж така зверхня поведінка починала його втомлювати. Він повернувся до мера, глянув йому у вічі й відповів:

– Саме цим я і займаюся.

* * *

Мер виявився швидшим, ніж здавався.

Якби в нього не було хронічної астми та якби впродовж десятків років він не шкодив своїм легеням цигарками, вони б не встигали за ним. Зайшовши до головної приймальної, трое чоловіків, сповільнившись, відсапувалися від жвавої ходьби.

Великий мінімалістський простір у кількох місцях будівлі було повністю позбавлено будь-яких слідів шістдесятих років. Комісар відхилив прохання Сіммонса зачинити фое та східці, поки вони проводитимуть мера, заявивши, що озброєна охорона, система відеоспостереження, металодетектори та група поліціантів у будівлі вже й так роблять це місце найбезпечнішим у місті.

У фое було тихіше, ніж у будні, хоча кілька людей усе одно йшли до автомата з кавою в центрі чи просто тинялися без діла. Помітивши прогалину в людському потоці, Вульф обрав темп і попрямував до дверей, крізь які можна було вийти на сходи.

Мер тепер помітно нервувався і першим звернув увагу на чоловіка із записинами, який зайшов до будівлі та побіг просто до них.

– Детективе!

Вульф розвернувся, щоб побачити загрозу, і штовхнув мера собі за спину, а озброєний поліціант підняв пістолет.

– На підлогу! Униз! – закричав він, звертаючись до непримітного чоловіка з коричневим пакетом у руках.

Шокований чоловік зупинився і підняв руки вгору.

– На підлогу!

Аби слова наказу були почутими, поліціанту довелося повторити їх двічі.

– Кинь пакет. Опусть його.

Чоловік відкинув пакет від себе, штовхнувши його по начищеній підлозі до мера. Невпевнений у тому, чи це було зроблено навмисно, чи просто внаслідок неконтрольованої дії знервованого чоловіка, Вульф відштовхнув мера назад на кілька кроків.

– Що в пакеті? – вигукнув поліціант чоловікові, який витріщився на Вульфа та мера. – Очі вниз! Дивися на підлогу. Що... в... пакеті?

– Сніданок! – закричав наляканий чоловік.

– Чому ти біг?

– Я запізнився вже майже на двадцять хвилин... Відділ інформаційних технологій.

Поліціант умілим рухом направив пістолет на чоловіка й позадкував до пакета. Він обережно став біля нього навколішки, а потім надто, надто вже повільно зазирнув усередину.

– У нас тут якісь гарячі бутерброди, – сказав він Вульфу так, немов ідентифікував підозрілі предмети.

– З яким смаком? – відповів Вульф.

- З яким смаком?! - рывкнув поліціант.

- Із шинкою та сиром, - вигукнув чоловік на підлозі.

Вульф посміхнувся.

- Неси сюди.

* * *

До офісу вони дісталися без жодних інших інцидентів. Вульф подякував ескорту, а потім Фінлі пропустив їх усередину. Підйом на сьомий поверх давався їм важко, і Вульф чув, як кожний подих мера супроводжувався високим свистом.

Офіс, де опустили всі жалюзі, здавалося, міг спричинити напад клаустрофобії, а штучне освітлення було лише дешевою імітацією справжнього. Вони швидко пройшли кімнатою, і присутні озиралися на них, відриваючи погляди від моніторів комп'ютерів та яскравих букетів. Щойно помітивши їх, Сіммонс квапливо вийшов зі свого кабінету й потиснув руку давньому другу.

- Рею, як же приємно бачити тебе, - щиро промовив він, а потім повернувся до Вульфа. - Проблеми внизу?

- Фальшива тривога, - пробурчав Вульф із наповненим ротом, бо саме смакував сендвічем із шинкою та сиром.

- Терренсе, я був би вельми вдячний, якби ти пояснив мені, що відбувається, - сказав мер.

- Звісно, поговорімо наодинці. - Сіммонс провів його до кімнати для допитів і зачинив двері. - Я відправив патрульну машину до твого будинку. Мені здалося, що ти захочеш знати, що Мелані та Розі в безпеці.

- Я ціну... - Відколи мер зайшов до офісу, його дихання ще більше погіршилося.

Він закашлявся і бризкав слиною. Усе це було так, немов у нього на грудях хтось сидів. Мер покопирсався в портфелі й витягнув цього разу вже блакитний інгалятор. Він зробив два довгі, глибокі вдихи, і, здавалося, це трохи допомогло.

- Я ціную це, дякую.

Мер терпляче чекав. Зрозумівши натяк, Сіммонс почав проходжуватися кімнатою.

- Гаразд, із чого ж почати. Ти, звісно ж, чув, що ми знайшли цього ранку шість жертв? Усе не так просто...

Наступних хвилин з п'ятнадцять Сіммонс розповідав усе, що трапилося того ранку. Вульф не промовив ані слова. Він був здивований почути, що шеф

ділиться деталями, які точно не мали просочитись у пресу, однак, очевидно, Сіммонс беззастережно довіряв своєму другові, і Вульф визнав, що мер заслужив право знати. Єдине, про що Сіммонс не згадав, навіть коли Тернбл запитав у нього прямо, це про інші п'ять прізвищ у списку.

– Я не хочу тебе хвилювати. Тут ти більше аніж у безпеці, – запевнив його Сіммонс.

– Як довго ти плануєш мене переховувати, Терренсе?

– Є сенс тримати тебе тут хоча б до півночі. Так убивця не зможе виконати свою погрозу. Припускаю, що ми все одно приставимо до тебе охорону, проте ти зможеш повернутися до відносно нормального життя.

Мер заперечливо похитав головою.

– Якщо дозволиш, чим скоріше ми спіймаємо цього покидька, тим скоріше випустимо тебе звідси, – упевнено промовив Сіммонс, прямуючи до дверей. – З тобою посидить Вульф.

Мер підвівся, аби поговорити із Сіммонсом наодинці. Вульф відвернувся так, немовби стояв обличчям до стіни, то й не зміг би підслухати сказаного в маленькій кімнатці.

– Ти впевнений, що це гарна ідея? – важко зітхнув мер.

– Авжеж. З тобою все буде гаразд.

Сіммонс вийшов з кімнати. Зсередини вони чули, як він роздавав приглушені вказівки поліціантам за дверима. Перед тим, як розвернутися до Вульфа, мер зробив два довгі вдихи з інгалятора. Він витиснув із себе ще одну натягнуту усмішку, яка цього разу мала б висловити щирий захват від товариства славнозвісного детектива.

– То, – промовив мер, погамувавши ще один жохливий напад кашлю, – що тепер?

Вульф підняв першу купу паперів, яку Сіммонс завбачливо залишив на столі, закинув ноги вгору й відкинувся на спинку стільця.

– Тепер ми чекатимемо.

Розділ 5

Субота, 28 червня, 2014 [12:10]

З плином марно витрачених важких годин атмосфера роздратування та обурення в притихлому офісі ставала все помітнішою. Головною темою всіх розмов стала очевидна нерівноправність, яка виявлялася в привілейованому

ставленні до «відомого» мера Тернбла порівняно зі ставленням до будь-якої іншої жертви другого класу. Бакстер підозрювала, що цей вироджений егалітаризм серед найбільш шовіністичних та вузьколобих людей, яких вона коли-небудь тільки знала, був спричинений радше їхньою зависокою думкою про себе, аніж прагненням справедливості, хоча й мусила визнати, що вони мали рацію.

Розгублена, Бакстер знову й знову поглядала на кімнату для допитів, майже сподіваючись на те, мовби щось мусить-таки трапитися хоча б задля того, щоб виправдати докладені зусилля. Самой лише паперової роботи, яка становила зовсім непривабливі дев'яносто відсотків обов'язків детектива, було більше, ніж людина могла виконати за раз. Гурт поліціантів, які повернулися з тринадцятигодинної зміни, зупинився перед дошкою із зображенням моторошного створіння, яке Вульф причепив на стіні. Не маючи змоги піти додому, вони вимкнули світло в конференц-залі, намагаючись трохи відпочити перед початком наступної зміни.

Коли вже сьома людина попросила для себе особливого дозволу порушити ізоляцію, Сіммонсу увірвався терпець, і відтоді ніхто більше не насмілювався запитувати про це. У всіх були доволі вагомі причини, і він був більш ніж упевнений, що його рішучі дії матимуть негативний вплив, можливо, непоправний, у так само важливих справах, але що він міг удіяти? Хотів би Сіммонс, щоб вони з мером Тернблом не були друзями, адже він був переконаний, що це йому ще вилізе боком, хоча рішення були б такими ж у будь-якому разі. За цією перевіркою Міської поліції Лондона спостерігав увесь світ. Якщо вони виявлять слабкість, вразливість, нездатність запобігти вбивству, про яке їх попередили, наслідки будуть катастрофічними.

Неймовірно, але заступниця комісара почувалася в його кабінеті, як у себе вдома, тож він тимчасово перемістився за вільний стіл детектива Чемберса. Сіммонс думав про те, чи дійшли новини про вбивства до нього на Кариби й чи досвідчений детектив зміг би пролити якесь світло на химерний випадок, якби перебував тут.

Бакстер провела ранок, відстежуючи власника квартири, де було знайдено тіло. Він вважав, що його помешкання займає пара молодят з новонародженим немовлям. Бакстер підозрювала, що вони стали частиною того тіла, і не хотіла навіть думати про долю беззахисного маленького немовляти, хоча потім з полегшенням зітхнула, не знайшовши жодних записів про одружені пари, і зрозуміла, що та скупа інформація, якою поділився люб'язний власник, була вигаданою.

Коли вона передзвонила йому за годину ще раз, він визнав, що діяв приватно й узяв гроші готівкою, а передали їх йому через поштову скриньку. Ще він сказав, що викинув усі конверти й ніколи не зустрічався з квартирантом особисто, а потім благав не доповідати про незадекларовані доходи. Упевнена, що податкова служба зрештою таки виведе його на чисту воду, і не маючи настрою додавати собі ще більше роботи, вона рушила далі, змарнувавши кілька годин, які привели в глухий кут.

З іншого боку, Едмундс перебував у піднесеному настрої, примостившись скраечку біля Бакстер. Частково тому, що, зважаючи на відсутність власного столу, тепер він сидів під потоком прохолодного повітря, яке струменіло

з вентиляції на стелі, хоча важливішим було те, що він досяг значного успіху в нудному завданні, яке йому доручила Бакстер.

Едмундс мав з'ясувати, хто постачав їжу до в'язниці. Він швидко дізнався, що більшість страв готували на місці, однак після показового голодування у 2006 році компанія під назвою «Key Foods» розпочала постачати їм спеціалізовані страви для численних в'язнів-мусульман. Короткий дзвінок до в'язниці підтвердив, що Халід єдиний постійно отримував особливе меню без клітковини. Коли «Key Foods» визнали, що вони вже розв'язують проблему зіпсованої їжі, оскільки отримали кілька скарг від тих, кого шпиталізували після споживання таких же страв, Едмундс мусив приховувати захват. Він чекав слухної миті, щоб вразити Бакстер своїми успіхами, адже її пошуки виявилися марними.

Інспектор на поверсі в «Key Foods» пояснив, що страви, які доставляють у в'язниці, лікарні та школи рано-вранці, готують уночі. Едмундс попросив його скласти перелік робітників, які працювали тієї ночі, та підготувати відео з камери спостереження до їхнього приїзду завтра. Однак щойно він підняв слухавку, щоби зв'язатися ще з двома компаніями, які повідомили про подібні скарги, упевнений, що вже знає невтішний діагноз споживачів та невеселий результат, як раптом хтось поплескав його по плечу.

– Вибач, друже, шеф просить тебе змінити Годжа біля дверей. Він мені для дечого потрібен, – сказав спітнілий чоловік, заплющивши очі від потоку прохолодного повітря.

З невиразного вибачення Едмундс запідозрив, що насправді цей чоловік просто рятував друга від нудного завдання аж до вечора стовбичити біля дверей. Шукаючи підтримки, він глянув на Бакстер, однак вона лише зневажливо махнула йому рукою, відпускаючи. Едмундс поклав слухавку й без особливого захвату пішов змінити чоловіка, який стояв біля дверей кімнати для допитів.

* * *

Едмундс переніс вагу з однієї ноги на другу й схилювався на двері, які охороняв уже майже п'ятдесят хвилин. Тепер, коли розум був незайнятий, його наздогнало недосипання, а, зважаючи на виснаження, спокійна атмосфера приглушених розмов, клацання клавіш клавіатури та гудіння фотокопіювального приладу слугували йому своєрідною колисковою. У хлопця злипалися очі. Він схилював обважнілу голову на двері та відчув себе вичавленим, немов лимон, аж раптом із середини кімнати долинув тихий голос.

* * *

– Політика – кумедна гра.

Вульф аж підстрибнув від несподіваного, проте, очевидно, обміркованого випадку. Двоє чоловіків упродовж п'яти годин сиділи в цілковитій тиші. Вульф відклав на стіл папери, які читав до цього, і чекав, поки мер продовжить, хоча той натомість уважно роздивлявся власні ноги. Пауза переросла в ніякову тишу, і Вульф задумався про те, чи мер узагалі

усвідомив, що промовив це вголос. Він знову нерішуче потягнувся за паперами, коли раптом мер нарешті продовжив свою думку:

– Ти хочеш творити добро, однак не можеш, якщо тільки не маєш влади. Без голосів тобі не втримати цієї влади, а здобути їх можна, тільки задовольнивши загаль. Однак у такому разі інколи для задоволення загального доводиться пожертвувати великим добром, якого ти й хотів досягти. Політика – кумедна гра.

Вульф і гадки не мав, якою мала бути відповідь на цю химерну перлину мудрості, тож замислено чекав, поки мер або продовжить, або заткнеться.

– Вульфе, не прикидайся, що я тобі подобаюся.

– Гаразд, – трохи зашвидко відповів Вульф.

– Це перетворює те, що ти робиш сьогодні для мене, на дещо принизливе.

– Я виконую свою роботу.

– Як і я. Я хочу, щоб ти це знав. Громадська думка була не надто прихильною до вас, тому я і не став на твій бік.

Вульф відчув, що фраза «не став на твій бік» здавалася трохи коротшою, коли виголошувалася в невблаганній тираді вироку – безсоромному підживленні спраглих апетитів утомленої від корупції громадськості та наполегливому зображенні Вульфа символом аморальності, ціллю, на яку моралісти нарешті могли вилити свій гнів.

Осідлавши хвилю невичерпної громадської підтримки проти розгублених сил столичної поліції, мер відкрив плани щодо своєї новаторської політики в проблемі поліції та злочинності. У захопливій промові до численної аудиторії своїх перів мер неодноразово наголошував на тому, що Вульфа мають покарати з дотриманням усієї суворості закону, щоразу повторюючи вже відомий слоган «Поліція для поліції».

Вульф пригадав майже комічну перемену поглядів після другого арешту Нагіба Халіда. Він не забув, як цей чоловік, усе ще використовуючи його як «хлопчика з обкладинок», із гордістю оприлюднив свою стратегію подолання нерівноправності в галузі охорони здоров'я, тоді як «нашим найкращим і найхоробрішим», а також цілому Лондону були доступні препаскудні лікарні, які не відповідали жодним вимогам.

Під керівництвом харизматичної та незвично популярної публічної особи прибічники мера аплодували та покійно збиралися разом під час його маніпуляцій. Ті ж віддані голоси, які вимагали крові Вульфа, тепер агітували за його відновлення, а один – відсталий, однак пристрасний опитуваний – навіть пішов на телебачення, щоб вимагати одночасно і того, й іншого.

Безперечно, без впливу мера та його хрестового походу, який так гарно висвітлювали в пресі, щоб реабілітувати одного зі «зламаних героїв», Вульф і досі був би за ґратами, проте вони обоє знали, що Вульф нічого йому не винен.

Вульф підтримував мертву тишу, побоючись того, що може сказати, щойно розтулить рота.

– Ти вчинив правильно, до речі, – пишномовно продовжив мер, очевидно помітивши різку зміну настрою Вульфа. – Між продажністю та відчаєм існує різниця. Тепер я це бачу. Особисто мені хотілося б, щоб ти вбив того покидька в залі суду. Остання дівчинка, котру він спалив, була такого ж віку, як і моя донечка.

Упродовж кількох годин напруженої тиші дихання мера заспокоїлося, однак тривала розмова звела нанівець усе його покращення. З невиразним металевим звуком, коли осад ліків потерся об стінки флакона, він струсонув блакитний інгалятор. Цей звук не став для нього несподіванкою, адже відколи він зайшов до кімнати для допитів, то перевищив свою тижневу дозу сальбутамолу. Він невимушено прийняв ще одну та затримав коштовний подих так довго, як тільки міг.

– Мені так давно хотілося тобі сказати, – промовив мер. – Що це ніколи не було чимось особистим. Я просто виконував...

– Вашу роботу, ага, – з гіркотою закінчив Вульф. – Я розумію. Ви всі просто виконували свою роботу: преса, адвокати, герой, який розстроїв мій зап'ясток і відтягнув від Халіда. Я розумію.

Мер кивнув. Він не мав наміру докучати Вульфу, але від висловлення цих думок йому стало краще. Попри теперішнє не найкраще становище, він відчув, як з його плечей упав тягар, який йому довелося носити надто довго. Мер відкрив свій портфель і витягнув пачку цигарок.

– Не заперечуєш?

Вульф, не вірячи своїм очам, витріщився на чоловіка, який важко дихав.

– Ви, мабуть, жартуєте.

– У всіх нас є свої вади, – зухвало відповів мер.

Його зверхність підсилювало оте майже вибачення, і тепер, коли він більше не почувався в боргу перед Вульфом, внутрішня напруга трохи спала.

– Якщо ви очікуєте від мене, що я пробуду під замком у цій кімнаті ще одинадцять годин, то я очікую від вас, що ви не сперечатиметеся. Одна – зараз, одна – за вечерею, і все.

Вульф уже готовий був заперечити, але мер нахабно затиснув цигарку в зубах, клацнув запальничкою і, прикриваючи полум'я долонею від подуву кондиціонера, підніс вогонь до обличчя.

Якусь мить двоє чоловіків дивилися один на одного й жоден з них не міг зрозуміти того, що почало відбуватися. Вульф спостерігав за тим, як полум'я перекидається від цигарки до відкритого рота мера й миттєво поширюється костюмом і всією нижньою частиною його обличчя. Мер глибоко

вдихнув і закричав, пекельне полум'я проникало слідом за його диханням, заповнюючи ніс і рот та проникаючи в легені.

– Допоможіть! – вигукнув Вульф, діставшись до чоловіка, який мовчки горів заживо. – Мені потрібна допомога!

Рука мера сіпалася, і Вульф ухопився за неї, не впевнений у тому, що саме мусить робити. До кімнати увірвався Едмундс і завмер у дверях з відвислою щелепою, коли мер жахливо гортанно закашляв, укриваючи ліву руку Вульфа пінистою кров'ю та рідким полум'ям. На якусь мить Вульф відпустив руку мера, яка сіпалася в судомах, і вона його боляче вдарила по обличчю, а рукав сорочки загорівся. Вульф розумів, що якби тільки йому вдалося підійти досить близько, щоб затиснути мерові рота й носа, то від нестачі кисню полум'я відразу ж загасло б.

Коли засигналила пожежна тривога, Едмундс квапливо вибіг у коридор. Увесь офіс зірвався на ноги, спостерігаючи, як він знімає зі стіни вогнегасника. Він бачив, як Сіммонс біжить до них поміж столами. Едмундс знову забіг до кімнати для допитів. Обприскувачі пожежної безпеки вже увімкнулися, проте від них було більше шкоди, аніж користі: щоразу, коли рот мера наповнювався водою, чоловік у паніці розбризкував її кімнатою, поширюючи полум'я ще далі так, неначе буквально дихав вогнем. Коли Едмундс підняв ковдру та накинув її на них обох, Вульф усе ще намагався притиснути мера до підлоги, тому всі троє впали додолу.

До кімнати увірвався Сіммонс і завмер від огиди, коли Едмундс прибрав ковдру з понівеченого тіла, яке колись було його вродливим другом. А усвідомивши, що повітря, яке він вдихає, просочене запахом паленої плоті, почав затискати рота рукою. Коли Сіммонс відступив, усередину кімнати забігли ще двоє поліціантів. Один з них накинув ще одну ковдру на руку Вульфа, яка й досі палала, а Едмундс намагався намацати на шиї мера пульс і прислухався до дихання з обгорілого рота.

– Пульсу немає! – вигукнув він, не впевнений у тому, чи був хтось у кімнаті.

Коли Едмундс розривав на грудях мера сорочку від Савіля Роу, вона просто розсіпалася в його руках. Хлопець почав виконувати непрямий масаж серця, стежачи за часом, проте щоразу, коли він натискав на грудну клітину, з понівеченого горла виривалися кров та обгорілі тканини. Перше, чого він навчився під час триденного курсу першої допомоги на роботі, – це ази: без дихальних шляхів будь-який непрямий масаж серця не зміг би його врятувати. Едмундс поступово зупинився та сповз на мокру підлогу. Він підняв погляд на Сіммонса, який стояв просто біля дверей.

– Мені шкода, сер.

З мокрого волосся Едмундса стікала вода й струмочками сповзала по обличчю. Він заплющив очі, намагаючись пояснити абсурдні події попередніх двох з половиною хвилин. Десь іздалеку до нього долинали звуки сирен, які наближалися до будівлі.

Сіммонс ступив до кімнати. Коли він глянув на обгоріле тіло свого друга, вираз його обличчя був незрозумілим. Примусивши себе відвести погляд від

жахливого видовища, яке – він знав – переслідуватиме його решту життя, Сіммонс перевів свою увагу на Вульфа, який сидів на колінах, обережно підтримуючи обпечену руку. Сіммонс схопив його за сорочку та підняв на ноги, а потім притиснув до стіни, шокувавши своїм учинком усіх присутніх.

– Ти мав захищати його! – крізь сльози на очах вигукнув Сіммонс, із кожним словом ударяючи Вульфом об стіну. – Ти мав стежити за ним!

Едмундс звівся на ноги ще до того, як хтось інший устиг зреагувати, і схопив свого шефа за руку. Услід за ним двоє поліціантів і Бакстер, яка щойно з'явилася у дверях, відірвали Сіммонса від Вульфа й вивели його з кімнати. Вони зачинили за собою двері, щоб зберегти місце злочину, залишивши Вульфа наодинці із жакливим трупом.

Вульф повільно сповз по стіні та сів, скрутившись у кутку. Шокований, він помацав потилицю і розгублено розглядав кров на пальцях. Його оточували десятки крихітних масляних вогників, які й досі моторошно палали на поверхні води по підлозі, як оті японські водяні ліхтарики, що проводжали духів у царство мертвих. Схиливши голову на стіну, він спостерігав за цими вогниками, які тремтіли під неблаганним потоком, дозволяючи холодній воді очистити закривавлені руки.

Розділ 6

Субота, 28 червня, 2014 [16:23]

Андреа вибралася з таксі, опинившись у тіні Герон-Тауер – третього за висотою лондонського хмарочоса. Вона підняла погляд на горішні поверхи, які закривали собою сонце. Асиметричні обриси непослідовно здіймалися вгору, а на самісінькій верхівці балансував височенний нестійкий металевий шпиль, відчайдушно утримуючись за свій статус найвищого, однак жертвуючи естетикою, а ще, як здавалося, структурною цілісністю.

Для відділу новин не знайшлося б кращого місця.

Андреа зайшла до величезної приймальної та за звичкою попрямувала до ескалаторів, зарікшись ані ногою не ступати в жоден із шести прозорих ліфтів, якими на шаленій швидкості нетерплячі бізнесмени поверталися до своїх столів. Спокійно піднявшись із першого поверху, де розташовувався вестибюль, позаду реєстратури вона помітила величезний вбудований акваріум. Бездоганних працівників, очевидно, зовсім не тривожило те, що 70000-літрову частину океану в тій ніші утримував лише тонкий шар акрилу.

Дивлячись на яскравий цвіт паростків коралів та миролюбну рибку, яка то з'являлася, то знову зникала в теплій воді, Андреа думала про свою нову пристрасть – скуба-дайвінг[13 – Скуба-дайвінг – одна з форм підводного плавання, у якій пірнальник (дайвер) використовує певні технічні засоби для дихання під водою, акваланг тощо. (Прим. ред.)]. Майже спіткнувшись,

коли рухомі сходи безцеремонно виштовхнули її на поверх, жінка позбулася своїх приемних роздумів.

О третій ночі їй зателефонували з дорученням поїхати на місце злочину. Зрештою, таки зв'язавшись із Вульфом, щоб особисто передати йому тривожний конверт, який Андреа знайшла на своїй таці з поштою, вона разом зі своїм оператором упродовж іще чотирьох годин залишалася біля Нового Скотленд-Ярда, отримавши розпорядження кожні пів години записувати оновлення для прямого ефіру. А це означало неодноразове перефразування тієї самої інформації, щоб вона здавалася новою навіть попри те, що це ніяк не конкретизувало ситуацію, хоча на тротуарі перед зачиненими дверима головного управління поліції розгорталася помітна активність.

Після випуску об одинадцятій ранку Андреа зателефонував її головний редактор Елайджа Рейд і сказав повертатися додому та кілька годин відпочити. Вона наполегливо запротестувала. Андреа не збиралася відмовлятися від своїх слів, коли заявляла про впевненість, що цей випадок стане найбільшою сенсацією після вбивств Палія (особливо зважаючи на те, що знала про вміст конверта, хоча ще й не поділилася цими тривожними застереженнями з босом). Зрештою Елайджа таки переконав її, присягнувшись, що відразу ж зателефонує, якщо з'явиться хоча б найменший натяк на якісь події.

Це була приємна півгодинна прогулянка під сонцем уздовж земель палацу та повз Белгрейв-сквер Гарден, а потім назад до Найтсбриджу і триповерхового вікторіанського будинку, у якому вона мешкала разом зі своїм нареченим та його' дев'ятирічною донькою. Андреа зачинила масивні, справжні старовинні вхідні двері та відразу ж попрямувала нагору, до обставленої зі смаком спальні на горішньому поверсі.

Вона зашторила вікна й у напівтемряві повністю одягнена лягла поверх ковдр. Андреа потяглася до сумочки, відшукала мобільник й увімкнула будильник. А потім витягла файл з фотокопіями всього, що вона передала Вульффу, і, заплющивши очі, міцно притиснула телефон до грудей, чітко усвідомлюючи їхню надзвичайну важливість для поліції, для приречених людей зі списку... та для неї самої.

Більше ніж півтори години вона марно намагалася заснути, розглядаючи високу стелю та вітківаті оздоблення навколо люстри, зважаючи моральні та законні аспекти того, щоб поділитися речовими доказами з Елайджею. Вона не сумнівалася, що хай би там що, а він точно безсоромно виставив би всі дванадцять фотографій перед усім світом. Тактовне попередження, що «деяких глядачів ці зображення можуть занадто стурбувати», лише роздратувало б людську ненаситну, хворобливу допитливість. Вона похмуро подумала про те, чи побачили б їх родини ще не ідентифікованих жертв і чи зачарували б та одночасно відштовхнули б її якимось чином знайомі частини тіл.

Того ранку десятки журналістів стояли пліч-о-пліч біля одного й того ж уже заяложеного фону, щоб розповісти точнісінько одне й те ж, і всі вони змагалися за увагу розпеченої глядацької публіки. Той факт, що Андреа контактувала безпосередньо з убивцею, точно вивів би їх на рівень BBC та «Sky News», які, без сумніву, показали б фото за лічені хвилини після того, як вони вийшли б в ефір. Проте вона точно знала, як домогтися того, щоб кожен телевізор у країні зосередився лише на ній:

1. Приманка: Андреа повідомила б загалу, що контактувала з новим серійним убивцею, який з'явився в місті.
2. Підігрівання інтересу: по черзі вони оприлюднили б кожную фотографію, описавши, що на ній зображено, і зробивши божевільні припущення, щоб спровокувати уяву легковірних глядачів. Можливо, вони навіть змогли б відшукати колишнього детектива, приватного слідчого чи й автора детективних романів, які б погодилися поділитися своєю думкою в спробі пролити світло на цю справу.
3. Обіцянка: Андреа розповіла б про те, що до купи фотографій додавався ще й рукописний перелік, у якому було детально названо імена майбутніх жертв убивці та точні дати, коли вони мали померти. «І все стане відомо вже за п'ять хвилин», – пообіцяла б вона (достатньо довго, щоб ці слова розлетілися всією планетою, однак надто мало для того, щоб поліція перервала їхню трансляцію).
4. Викриття: спостерігаючи разом із цілим світом, вона б перерахувала імена й дати з драматичною паузою перед кожним новим ім'ям, як це роблять судді на телевізійних талант-шоу, обираючи фіналістів. Вона замислилася, чи барабанний бій – це вже не занадто.

Андреа ненавиділа себе навіть за саму думку про це. Існувала велика ймовірність того, що поліція ще не зв'язалася з обраними людьми, які, без сумніву, мали право дізнатися про свою неминучу долю хоча б трохи раніше за решту світу. Плюс до цього: її б заарештували, хоча раніше це ніколи не зупиняло Елайджу. Навіть за той короткий час, відколи Андреа працювала на каналі, вона бачила, як він руйнує людські життя самими лише здогадками, оперує подробицями реальних розслідувань, які отримував доволі сумнівним шляхом, та як його вже двічі викликали до суду за приховування речових доказів і спробу підкупити поліціанта.

Полишивши марні спроби заснути, вона сіла на ліжку, не так відпочивши, як окресливши план дій. Вона використає фотографії. Це створить їй проблеми, однак користь для кар'єри значно переважатиме спричинені незручності. А список вона триматиме в секреті. Так буде правильно. Андреа відчула гордість за саму себе, за те, що й досі бореться зі зростаючим тиском, щоб не стати такою ж безжальною та згубною, як і її бос.

Вона дійшла до коридору, який вів до відділу новин. Навіть на цій посередній висоті Андреа підсвідомо трималася якомога ближче до стіни й намагалася не дивитися на дахи будинків на Камомайл-стріт. Коли вона зайшла до офісу, то, як і завжди, зіткнулася з безупинним хвилюванням, яке тривало 24 години на добу. Елайджа насолоджувався хаосом: люди кричали одне на одного, телефони постійно дзвонили, зі стелі звисали численні плазмові екрани, хоча вимкнений звук замінювали субтитри. Андреа знала, що за кілька хвилин звикне й агресивне оточення стане не більше ніж фоновим шумом.

Відділ новин займав десятий та одинадцятий рівні. Плити, які розділяли їх, прибрали, щоб створити зручний двоповерховий простір. Пропрацювавши чимало років на регіональних каналах, Андреа вважала таке рішення зайвим

і марним, бо це була вже майже пародія на відділ новин. Усе, що їй було потрібно, – це стіл, комп'ютер і телефон.

Нового головного редактора переманили з компрометуючої американської програми новин, яка суперечливо розкривала поширене корупційне загнивання в кількох відомих брендах і компаніях. Із собою він приніс цілу купу зверхніх американізмів, вправ на створення команди та стимулювання бойового духу, які дедалі більше нав'язував незмінно стриманим працівникам-англійцям.

Андреа сіла на свій неонові-жовтий (наукові дослідження встановили прямий зв'язок між продуктивністю праці та яскравими кольорами) ергономічний стілець навпроти автомата «Ben & Jerry's»[14 – Марка морозива, замороженого йогурту, сорбету та продуктів на основі морозива.] і відразу ж перевірила тацю з поштою, чи не було там іще повідомлень від убивці. Вона витягла із сумочки папку й уже готова була піднятися сходами до кабінету Елайджи, аж раптом люди почали залишати свої робочі місця і збиратися перед найбільшим телеекраном.

Андреа помітила, що Елайджа теж вийшов зі свого кабінету, щоб подивитися з балкона, схрестивши при цьому руки на грудях. Його погляд ковзнув униз до неї, а потім, не зацікавившись, повернувся до екрана. І гадки не маючи про те, що відбувається, вона підвелася і підійшла до натовпу, який невпинно збільшувався.

– Увімкніть звук! – закричав хтось.

Раптом на екрані з'явився вже знайомий знак Нового Скотленд-Ярда, і Андреа впізнала фірмове наближення в м'якому фокусі свого оператора Рорі, який знімав прекрасну репортерку-блондинку, вбрану в літню сукню із зовсім недоречним глибоким декольте. Десять попередніх почувалося присвистування. Ізабель Плат працювала на каналі чотири місяці. Коли її взяли на роботу, Андреа думала, що це образа для професії: дати дурній, захопленій косметикою двадцятирічній дівчині посаду лише на основі вміння читати вголос, однак тепер відчула загрозу для себе й своєї кар'єри.

Ізабель життєрадісно розповідала їм, що речник поліції «об... бов'... язово» зробить заяву, у той час як більшу частину екрана займав виставлений неозброєному погляду бюст, і Андреа стало цікаво, чому Рорі взагалі переймається тим, щоб тримати в кадрі її голову. Вона відчула, як підступають сльози, і розуміла, що Елайджа спостерігає за її реакцією. Андреа зумисне зосередилася на екрані, відкинувши бажання відвернутися чи вийти з кімнати, відмовляючи йому в такому задоволенні. Це вже не вперше головний редактор надзвичайно недооцінював її. Вона розуміла його мотиви: у гонитві за рейтингами від найгучнішої історії за весь рік чому б не поставити перед камерою модель як маленький додатковий стимул? Її не здивувало б, навіть якби на завершення Ізабель з'явилася в кадрі топлес.

Неймовірну звістку про передчасну смерть мера Тернбла, поки той перебував у головному управлінні поліції на зустрічі з питань модернізації, Андреа заледве почула, оскільки її колеги почали важко дихати й відповідно лаятися. Вона займалася тим, щоб спрямувати жалість до себе у гнів. Вона не буде спокійно дивитися, як її відсторонюють від її ж історії. Андреа відвернулася від екрана, не чекаючи, щоб почути, що груди Ізабель зробили

з враженою юрбою репортерів, підлетіла до свого столу, узяла папку й попрямувала сходами до Елайджі. Він, очевидно, чекав цього, тому спокійно зайшов до свого кабінету, залишивши двері відчиненими.

* * *

Елайджа кричав і лаявся впродовж майже п'яти хвилин. Його розлютило те, що Андреа цілісінький день тримала при собі таку сенсаційну історію. Сім разів він сказав їй, що її звільнено, тричі назвав словом на літеру «п» і виштовхав з кабінету свою помічницю, коли та зайшла перевірити, чи все гаразд.

Андреа терпляче чекала, доки він закінчить. Для неї така його передбачувана реакція була майже такою ж кумедною, як і те, що, чим більше він розпалювався, тим більше до його сумнівного нью-Йоркського акценту впліталось південної розтягнутої вимови. Він був самозакоханим типом. Ходив до спортзалу дорогою на роботу й коли повертався додому, а ще постійно носив замалі сорочки, щоби підкреслити ступінь своєї одержимості. Попри те, що йому було вже за сорок, у волоссі не було ані сліду сивини, натомість бездоганна шевелюра неприродно золотистого волосся була акуратно зализана назад. Деякі жінки в офісі вважали його неймовірним красунчиком, яскравим представником альфа-самців. Для Андреа він був лише комічно бридким. Вона чекала, поки його показова демонстрація переваги затихне.

– У цих фотографій паскудна якість, їх заледве можна використати, – випалив він, приховуючи своє захоплення, коли розклав їх на столі.

– Так і є. Вони лише для тебе, – спокійно відповіла Андреа. – Високоякісні копії збережені на карті пам'яті.

– Де вона? – наполегливо запитав він, а коли Андреа не відповіла, підняв на неї погляд і промовив: – Гарна дівчинка, а ти швидко вчишся.

Хоч Андреа нічого не могла вдіяти з обурливою зверхністю, однак відчула певну гордість, почувши його зовсім не приязний комплімент. Щойно вони перейшли на інше поле для гри – дві акули тепер кружляли навколо шматка м'яса.

– Оригінали в поліції? – запитав він.

– Так.

– Вульф?

Розлучення Андреа зі славнозвісним детективом аж надто цікавило Елайджу. Скандал навколо Палія був однаково важливим для висвітлення в новинах по всій Атлантиці. Він усміхнувся.

– Тоді нас не можна звинуватити в приховуванні речових доказів, чи не так? Віднеси фото графікам. Ти можеш зберегти собі роботу.

Андреа це застало зненацька. Безперечно, Елайджа розумів, що її метою було не зберегти за собою робоче місце, а заявити права на історію. Напевно, він щось зрозумів з виразу її обличчя, оскільки тепер уїдливо посміхався.

– Не поведься так, неначе п'яна. Свою роботу ти виконала, це все. Там уже Ізабель. Вона проведе репортаж.

Андреа відчула, що очі вже знайомо почало поколювати, і відчайдушно намагалася це приховати, тому відволікла свій мозок контрнаступом:

– Тоді я просто...

– Просто що? Звільнишся? Віднесеш фото кудись іще? – засміявся він. – Готовий посперечатися, що карта пам'яті, якою ти скористалася, належить компанії. Якщо я запідозрю, що ти намагаєшся піти, маючи при собі поцуплену власність, то матиму повне право наказати охороні обшукати тебе.

Андреа згадала маленький чорний прямокутник між карткою «Старбакс» та реєстраційними картками «PADI» у своїй сумочці. Вони знайдуть її за лічені секунди. Однак потім усвідомила, що має в рукаві ще один козир.

– Є список, – випалила вона, перш ніж її сумління змогло цьому завадити, – наступних жертв убивці.

– Маячня.

Андреа витягла з кишені зім'яту фотокопію й обережно розпрямила її так, щоб видно було лише перший рядок.

Мер Реймонд Едгар Тернбл – субота, 28 червня.

Елайджа зиркнув на сірувату роздруківку, яку Андреа тримала так, щоб він не міг до неї дотягнутися. Він бачив, як вона йшла від телевізора до свого столу, а потім прямісінько до його кабінету. У неї не було можливості підробити фотокопію.

– У мене є ще п'ять імен і дати біля них. І присягаюся: якщо ти спробуєш забрати в мене цей аркуш, я його проковтну.

Відчуваючи, що вона говорила більш ніж серйозно, Елайджа повернувся до свого крісла й радісно посміхнувся, так, наче вони нарешті досягли завершення запеклого бою в настільній грі.

– Чого ти хочеш?

– Свою історію.

– Гаразд.

– Можеш залишити Ізабель стовбичити там і марнувати свій час. Я зроблю репортаж зі студії.

– Ти польовий репортер.

– Можеш сказати Роберту й Гелен, що вони нам сьогодні не потрібні. Мені знадобиться вся програма.

Хвилина вагання.

– Вважай, що вже зроблено. Щось іще?

– Так. Замкни всі двері, доки я не закінчу, і не відчиняй їх нікому. Ми не можемо дозволити заарештувати мене, доки я не розповім усього.

Розділ 7

Субота, 28 червня, 2014 [17:58]

Вульф на самоті сидів у кабінеті Сіммонса. Численні нові вм'ятини на старезній металевій шафці та сліди штукатурки на потертому килимі не давали йому спокою: перші наслідки вранішніх подій. Він чекав, зніяковілий, розгублено смикаючи вологу пов'язку на лівій руці.

Коли Бакстер повернулася в кімнату для допитів після того, як Сіммонса вивели, то побачила, що Вульф сидить біля нерухомого тіла мера, поки в приміщенні бушував кімнатний мусон. Вона ще ніколи не бачила його таким розбитим і вразливим, щоб він так пильно вдивлявся кудись у простір, вочевидь навіть не помічаючи її. Бакстер обережно допомогла йому підвестися і вивела до сухого коридору, де повна кімната стурбованих людей до нав'язливого уважно спостерігала за кожним їхнім кроком.

– Заради бога, – випалила Бакстер.

Вона взяла на себе більшість ваги Вульфа, коли вони спотикаючись пройшли через офіс до дверей жіночих убиралень. Жінка силоміць всадила його на стійку між двома раковинами. Потім обережно розстібнула гудзики на брудній сорочці й повільно стягла її, при цьому надзвичайно обережно намагаючись прибрати тканину з вологих ран і пухирів на лівій руці. Повітря наповнив запах дешевого дезодоранту, поту й паленої шкіри, і Бакстер зрозуміла, що надзвичайно схвильована, хоча на це й не було причин. Вона непокоїлася, що будь-якої миті хтось міг зайти й упіймати її на гарячому, хоча й не робила нічого забороненого.

– Тримайся міцніше, – сказала вона йому, знявши стільки, скільки змогла.

Бакстер заквапилася до офісу й повернулася за кілька хвилин з аптечкою та рушником, яким обгорнула мокре волосся Вульфа. Невміло розірвала упаковку й витягла пов'язку для опіків, а потім ретельно забинтувала йому ушкоджену руку.

Уже потім у двері постукали. Зайшов Едмундс і без особливого захвату зняв свою сорочку, цим самим неохоче визнаючи, що під нею мав іще футболку. Хоча Едмундс і був високим, але за статурую більше нагадував худорлявого

школяра, тому його сорочка ледь прикривала Вульфу живіт, однак Бакстер припустила, що це краще, аніж нічого. Коли з більшістю кнопок було покінчено, вона застрибнула на стійку й мовчки сіла поруч із Вульфом, чекаючи так довго, як йому знадобиться, щоб оговтатися.

Решту дня Вульф провів у тихому кутку, складаючи детальний звіт про те, що трапилося в замкненій кімнаті. Він проігнорував численні непрошені поради про те, що йому варто дозволити, щоб швидка відвезла його додому. О 17.50 його викликали до кабінету Сіммонса, де він, стривожений, чекав на прибуття свого шефа, якого не бачив, відколи в того стався вибух жорстокості значно раніше.

Чекаючи, Вульф невиразно згадав Бакстер і вбиральню, однак усе це здавалося таким нечітким, нереальним. Йому стало трохи соромно, що того ранку знехтував віджиманням (як і впродовж попередніх чотирьох років), і уявив собі, як вона здригнулася, побачивши його занедбане та злегка розповніле тіло.

Він почув, як позаду до кімнати зайшов Сіммонс і зачинив двері. Його шеф опустився в крісло навпроти й витягнув з пакета «Теско»[15 – Мережа супермаркетів.] пляшку ірландського віскі «Джеймсон», пакетик з льодом і набір пластикових чашок-трансформерів для пікніків. Його очі ще й досі були червоні, адже перед прес-конференцією він мусив повідомити дружині мера страшні новини. Сіммонс розділив жменю льоду між двома чашками, щедро залив його зверху, а потім мовчки штовхнув одну чашку Вульфу. Перший ковток вони зробили в повній тиші.

– Твоє улюблене. Здається, я ще не забув, – зрештою таки промовив Сіммонс.

– Гарна пам'ять.

– Як голова? – запитав Сіммонс так, немовби це не він був винен у легкій контузії Вульфа.

– Краще, ніж рука, – весело відповів Вульф, насправді не впевнений у тому, що вдасться врятувати лікарям, якщо перед накладанням пов'язки Бакстер мала її ще чимось обробити.

– Я можу бути відвертим? – Сіммонс не став чекати відповіді. – Ми обое знаємо, що в цьому кріслі замість мене сидів би зараз ти, якби тільки так круто не вляпався. Ти завжди був кращим детективом.

Вульф зберігав ввічливий та байдужий вираз обличчя.

– Можливо, – продовжив Сіммонс, – ти прийняв би краще рішення, аніж я. Можливо, Рей був би живий, якби...

Сіммонс замовк і зробив ще один ковток віскі.

– Ми ніяк не могли знати, – сказав Вульф.

– Що в інгалятор підмішали запалювальну рідину? Що купи квітів, які стояли тут уже тиждень, були вкриті пилком амброзії?

Дорогою до кабінету Сіммонса Вульф помітив купу пластикових пакетів з речовими доказами.

– Чим?

– Вочевидь, це криптоніт для астматиків. І це я привів його сюди.

Забувши, що тримає в руках лише пластикову чашку, розізлившись сам на себе, Сіммонс швиргнув спорожнілу чашку об стіну. Її відкинуло назад до столу, і вже за мить він знову поставив її поруч.

– То що нам тепер з тобою робити? – запитав Сіммонс.

– А що я?

– Що ж, це зустріч, на якій я кажу тобі, що цей випадок надто особистий і що я раджу відсторонити тебе в інтересах усіх інших...

Вульф збирався було заперечити, але Сіммонс продовжив:

– Потім ти скажеш мені відвалити. А тоді я нагадаю тобі, що трапилось з Халідом. Далі ти знову пошлеш мене під три чорти, і я неохоче дозволю тобі залишитися, однак застережу, що перша ж іскра занепокоєння від твоїх колег, твого психіатра чи від мене – і тебе переведуть. Гарна розмова.

Вульф кивнув. Він знав, що заради нього Сіммонс підставив власну шию.

– Сім мертвих тіл. Далі більше: єдиними знаряддями вбивства є інгалятор, квіти та риба. – Сіммонс недовіжливо похитав головою. – Пам'ятаєш старі добрі часи, коли люди були порядними й просто підходили до когось і стріляли в покидька?

– Гарні були часи, – промовив Вульф, піднімаючи свою чашку з Оптимусом Праймом[16 – Персонаж коміксів, мультфільмів про трансформерів.].

– Гарні були часи! – відлунням повторив Сіммонс, і вони чаркнулися своїми чашками.

Вульф відчув, як у кишені завібрував мобільник. Він витягнув його й прочитав коротке повідомлення від Андреа:

Раптом Вульфу стало не по собі. Він знав, що Андреа просить вибачення за дещо більше, ніж недоречний член, який, очевидно, мав бути сердечком (йому здавалося, що вона засвоїла урок після провалу з Гітлером-качкою, однак, мабуть, таки ні). Він уже хотів було відповісти, як до кімнати прожогом увірвалася Бакстер й увімкнула маленький телевизор на стіні. Сіммонс був надто виснажений, аби на це хоча б якось відреагувати.

- Твоя колишня сучка запустила історію в ефір, - сказала Бакстер.

На екрані з'явилася Андреа на середині репортажу. Виглядала вона неймовірно. Довге руде волосся закололи вгорі так, як вона це зазвичай робила для весіль і вечірок. Побачивши її ось так на екрані, Вульф усвідомив, що вона сприймала свою вроду як даність, оті яскраві зелені очі заледве здавалися справжніми. Причина її зміни стала відразу ж помітною. Тепер вона не стояла обабіч головної дороги й не розповідала про нерівну дорожню розмітку, поки на екрані з'являлося її старе фото, ніби у виставі з червонимовцем; вона вела репортаж зі студії, презентувала програму, як завжди й мріяла.

- ...що смерть мера Тернбла сьогодні вдень насправді була зумисною виставою вбивці, пов'язаного із шістьма тілами, які знайшли рано-вранці в Кентіш-Таун, - сказала Андреа, не виказуючи ані сліду хвилювання, яке старанно приховувалося під поверхнею емоцій, і Вульф це добре знав. - Для деяких глядачів наступні кадри...

- Поговори зі своєю дружиною, Вульфе! Зараз же! - проревів Сіммонс.

- Колишньою, - виправив Вульф, коли всі трое шалено набирали номери на своїх телефонах.

- Так, мені потрібен номер відділу новин на...

- Два загони на Бішопстейт, 110...

- Абонент знаходиться поза зоною досяжності...

На задньому фоні тривав репортаж Андреа:

- ...упевнені, що голова належить Нагібу Халіду, Палію. Досі невідомо, як Халід, котрий відбував...

- Я спробую набрати охорону будівлі, - сказав Вульф, залишивши Андреа голосове повідомлення з трьох слів: «Зараз же передзвони!»

- ...очевидно, розчленили перед тим, як ізшити разом у формі одного завершеного тіла, - сказала Андреа, а на екрані одна за одною з'являлися жакливі фотографії, - яке поліція назвала «лялькою».

- Нам кінець, - відрізав Сіммонс, який і досі був на зв'язку з контрольною кімнатою.

Усі вони завмерли, прислухаючись, коли Андреа продовжила:

- ...п'ять наступних імен і точні дати їхніх смертей. Усі вони стануть відомі вже за п'ять хвилин. З вами Андреа Гол. Не перемикайтеся.

- Вона ж не зробить цього? - недовірливо запитав Сіммонс у Вульфа, тримаючи руку на приймачі.

Коли Вульф не відповів, усі вони продовжили свої напружені розмови.

* * *

Через п'ять хвилин Вульф, Сіммонс і Бакстер спостерігали за тим, як у студії поступово яскравішало освітлення і здавалося, що Андреа провела цей час, сидячи в темряві. Позаду, навколо телевізора, який хтось приніс із конференц-зали, стовпилися їхні колеги.

Вони запізнилися.

Не дивно, що Андреа не відповіла на повідомлення Вульфа. Охорона в будівлі забарикадувала відділ новин, а поліціанти, яких Сіммонс туди відправив, ще навіть не встигли туди дістатися. Сіммонс зв'язався з головним редактором. Ім'я Елайджи було відоме йому надто добре. Він проінформував нестерпного чоловіка, що той зриває розслідування вбивства, за що може опинитися за ґратами. Коли це не подіяло, Сіммонс спробував звернутися до його людяності, визнавши, що вони ще не повідомили людям зі списку про загрозу їхньому життю.

– У такому разі ми зробимо це за вас, – відповів Елайджа. – І не говоріть, що ми нічим не допомагаємо.

Він відмовився дозволити поговорити з Андреа й відразу поклав слухавку. Усе, що вони могли тепер зробити, це просто дивитися, як і решта світу. Сіммонс наповнив три нові склянки віскі. Бакстер сиділа на столі й невпевнено фиркнула на свою. Вона саме хотіла попросити дозволу поглянути на список, адже він усе одно за кілька хвилин став би надбанням загалу, коли знову почалася програма.

Андреа пропустила свою першу репліку, і Вульф зрозумів, що вона була стурбована й вагалася, думаючи про щось інше. Він знав, що під мінімалістичним столом у неї тремтять коліна, як це завжди бувало, коли вона нервувалася. Андреа глянула в камеру, шукаючи мільйони невидимих очей, які дивилися на неї, і Вульф відчув, що вона дивилася на нього, шукаючи способу вибратися з пастки, у яку сама себе ж і загнала.

– Андреа, ми в ефірі, – роздратовано просичав голос у вусі. – Андреа!

– Доброго вечора. Мене звати Андреа Гол. З поверненням...

Більше п'яти хвилин вона витратила на те, щоб коротко повторити історію і знову показати відразливі фотографії незліченній кількості тих глядачів, які щойно приєдналися до перегляду програми. Пояснюючи, що разом з фотографіями було вкладено ще й список, вона почала збиватися, а коли настав час зачитати шість смертних вироків, її руки помітно тремтіли.

– Мер міста Реймонд Едгар Тернбл – субота, 28 червня, Віджай Рана – середа, 2 липня, Джаред Ендрю Гарланд – субота, 5 липня, Ендрю Артур Форд – середа, 9 липня, Ешлі Даніела Локлен – субота, 12 липня. А в понеділок, 14 липня...

Андреа замовкла не задля драматичного ефекту (вона поспішала зачитати список без жодної акторської майстерності, лише відчайдушно прагнула

покінчити із цим), а тому, що мусила витерти чорну від туші сльозу з очей. Вона прочистила горло й переклала папери перед собою, непереконаливо вдаючи, що це текст чи загублений аркуш стали причиною її заминки. Раптом вона закрила обличчя руками, її плечі здригнулися так, немовби на неї звалився весь тягар її вчинку.

– Андреа? Андреа? – зашепотів хтось позаду камери.

Андреа знову підняла погляд на свою ошелешену публіку – це її мить слави, а на обличчі та рукавах неприпустимі розмазані чорні сліди.

– Усе гаразд.

Пауза.

– А в понеділок, 14 липня, офіцер Міської поліції Лондона й головний слідчий у справі «ляльки»... детектив Натан Вульф.

Розділ 8

Понеділок, 30 червня, 2014 [9:35]

– Погано.

– Погано?

– А ще сумно.

– Сумно?

Докторка Престон-Гол важко зітхнула й відклала записник на старовинний кавовий столик біля свого крісла.

– Ти бачив, як чоловік, якого ти мав захищати, помер на твоїх очах, а потім репортерка всерйоз заявила про те, що вбивця планує вбити тебе всього лише за два тижні, і все, що ти можеш сказати мені, – це що тобі «погано» і «сумно»?

– Розлючений? – спробував Вульф, вважаючи, що в нього все добре.

Здавалося, докторку це зацікавило. Вона знову взяла свій записник і підсунула його ближче.

– То чи відчуваєш ти гнів?

Якусь мить Вульф обмірковував запитання.

– Та ні, не схоже.

Докторка опустила записника. Він зісковзнув з мініатюрного столика на підлогу.

Очевидно, вона розізлилася.

Відтоді, як його поновили, уранці щопонеділка Вульф їздив до обштукатуреного таунхаусу на Квін Анназ Гейт. Докторка Престон-Гол була консультантом Міської поліції Лондона з психіатрії. Її непомітний офіс, рекламою якому слугувала лише скромна латунна табличка з ім'ям біля вхідних дверей, розташовувався на тихій вулиці всього в трьох хвилинах ходьби від Нового Скотленд-Ярда.

Присутність докторки лише прикрашала витончене приміщення. Зараз їй було трохи за шістдесят, і з роками вона ставала все елегантнішою, убрана в стриманий одяг і піднявши сиве волосся в ретельно продуману зачіску. Від неї віяло владою: образу директорки школи, який так міцно вкорінювався у свідомість дітей у надто ранньому віці, ніколи не вдасться позбутися в дорослому житті.

– Скажи мені, сни повернулися? – запитала вона. – Оті, про лікарню.

– Це ви кажете «лікарня», а я кажу – «божевілля».

Докторка зітхнула.

– Лише коли я сплю, – сказав Вульф.

– Тобто?

– Не тоді, коли я можу цьому зарадити. І насправді я б не називав це снами. Це нічні жахіття.

– А я б не називала їх нічними жахіттями, – заперечила докторка Престон-Гол. – У цих снах немає нічого страшного. Ти проектуєш на них свій страх.

– З усією повагою, значно легше так говорити, якщо ви не провели тринадцять місяців та один день свого життя в справжньому пеклі.

Докторка змінила тему, відчувши, що Вульф радше витратить решту часу на суперечки, аніж розповість їй щось особисте. Вона розрізала запечатаний конверт, який він приніс із собою, і уважно проглянула знайомий черговий тижневий звіт від Фінлі. З виразу її обличчя здавалося, що вона починала думати, що це величезне витрачання часу, паперу й чорнила, чим так само це вважав і Вульф.

– Здається, детектив Шоу більше ніж задоволений тим, як ти впорався зі стресом кількох минулих днів. Він поставив тобі 10 із 10. Один лише Бог знає, що лежить в основі цієї його системи оцінювання, але... для тебе це добре, – різко відповіла вона.

Крізь відчинену віконну раму Вульф дивився на величезні будинки навпроти Квін Анназ Гейт. Кожен з них зберегли в бездоганному стані або турботливо реставрували до колишньої величі. Якби сюди не долинав віддалений гомін хаотичного міста, що прискорювався з початком нового несамотитого тижня,

він зміг би навіть повірити в ілюзію, що вони опинилися в минулому. До задушливої кімнати пробурався легкий вітерець, хоча температура вже вранці сягнула 28 градусів.

– Я збираюся порекомендувати, щоб до завершення цієї справи ми зустрічалися двічі на тиждень, – промовила докторка Престон-Гол, усе ще читаючи детальний звіт, сторінки якого, як підозрював Вульф, Фінлі нашкрібав своїм незрозумілим почерком.

Вульф напружився, намагаючись контролювати себе й не стискати кулаків перед своїм психіатром.

– Я ціную вашу турботу... – Однак його тон свідчив про протилежне. – ...проте в мене немає на це часу. Я мушу впіймати вбивцю.

– В оцьому «я» і є корінь нашої проблеми. І саме це мене й непокоїть. Хіба такого вже не траплялося раніше? Відповідальність за те, щоб упіймати його, лежить не тільки на тобі. У тебе є колеги, підтримка.

– У мене в цьому більший досвід.

– А в мене є професійні обов'язки, – зрештою сказала вона.

У Вульфа склалося переконливе враження, що, як тільки він зараз не припинить сперечатися, вона може запропонувати зустрічатися тричі на тиждень.

– Тоді домовилися, – промовила вона, гортаючи свій щоденник. – Зможеш у середу вранці?

– У середу я докладатиму всіх зусиль, аби не допустити, щоб чоловіка на ім'я Віджай Рана вбили.

– Тоді в четвер?

– Гаразд.

– О дев'ятій?

– Гаразд.

Докторка Престон-Гол підписала папери й люб'язно всміхнулася. Вульф підвівся і попрямував до дверей.

– І ще, Натане, – Вульф знову розвернувся до неї обличчям, – бережи себе.

* * *

Після суботніх жакіть Сіммонс наполог, щоб у неділю Вульф узяв собі вихідний. Вульф підозрював, що його шеф лише прикривав власний зад і перед тим, як він приступив би до виконання своїх обов'язків, вирішив підстрахуватися підписом психіатра.

Він скористався «Теско експрес» і накупив достатньо їжі для того, щоб відсидітися решту вихідного, справедливо підозрюючи, що купа репортерів з нетерпінням чекатиме його повернення біля будинку. На щастя, він зміг обійти більшість із них, перетнувши поліційну загорожу, що й досі залишалася на місці, доки експерти-криміналісти не закінчать свою роботу.

Вульф використав цей незапланований вихідний для того, щоб розібрати деякі коробки з тих, які Андреа спакувала для нього багато місяців тому. Вони були більше схожі на жалюгідну половину будинку, бо він був справедливо впевнений, що його колишня не змогла б запхнути авто в жодну з коробок 2 на 2, складених попід стінами.

За суботній вечір і неділю він проігнорував сімнадцять її дзвінків, хоча все-таки відповів на дзвінок своєї матері, і впродовж перших двох хвилин розмови здавалося, що все, що трапилось, і справді її стурбувало, однак потім вона заговорила про нагальніші питання, як-от зламана загорожа Естель по сусідству, і на це витратила решту сорок хвилин. Вульф пообіцяв приїхати в Бат, щоби полагодити її на якісь із липневих вихідних, утішаючи себе думкою, що йому не доведеться цього робити, якщо 14 липня його жорстко вб'ють.

* * *

Коли Вульф зайшов до відділу розслідування вбивств та інших серйозних злочинів, його привітав звук дриля. Команда перевірених робітників почала відновлювати затоплену кімнату для допитів. Коли він ішов офісом, якийсь незнайомец запропонував йому чашку кави, а інший (хто навіть ніяк не був причетний до справи) упевнено сказав: «Ми впіймаємо його». Інші ж повністю уникали ходячого потенційного мертвяка, можливо, остерігаючись, що для того, щоб убити його, убивця скористається отруйною рибкою чи якоюсь рослиною і це може якось вплинути й на них.

– Нарешті, – сказала Бакстер, коли він підійшов до їхнього з Едмундсом столу. – Добре було відпочивати, поки ми виконували твою роботу?

Вульф проігнорував кепкування. Він краще за інших знав, що ворожість була для Бакстер стимулом: засмученість – агресією, розгубленість – спротивом, засоромленість – жорстокістю. Від того випуску новин суботнього вечора вона була незвично тихою і навіть не намагалася зв'язатися з ним, попри те, що була єдиною, з ким би він хотів поговорити. Здавалося, вона збиралася діяти так, наче й не чула імен тих, хто був у списку, і Вульф охоче підіграв їй.

– Виявилось, що від цього малого покидька, – вона вказала на Едмундса, який сидів поруч із нею, – усе-таки може бути якась користь.

Бакстер ввела Вульфа в курс подій. Після того, як експерт повідомив, що амброзію могли виростити в будь-якій теплиці країни, вони були змушені відмовитися від думки з'ясувати походження рослини. Те саме з квітами: усі букети були куплені в різних флористів по всьому Лондону й щоразу їх оплачували готівкою за допомогою пошти.

Далі вони пішли по сліду Едмундса й навідалися на фабрику «Key Foods», тож тепер мали вичерпний перелік робітників, які працювали вночі перед отруєнням Нагіба Халіда. Що найважливіше, на записах камер спостереження вони побачили невідомого чоловіка, який рано-вранці заходив до будівлі. Едмундс із гордістю передав Вульффу флешку з відео, виглядаючи так, наче поплескування по голові було б не зайвим.

– Як на мене, тут є дещо таке, що не до кінця вписується в загальну картину, – сказав Едмундс.

– Тільки не це, – сказала Бакстер.

– Я з'ясував, що отруєні спеціалізовані страви доставили також і в інші місця. Ще троє людей отруїлися тетродотоксином, і двоє з них уже мертві.

– А третій? – зацікавлено запитав Вульф.

– Безнадійний.

– І це нам іще пощастило, що гот в Академії Святої Марії взяв академвідпустку, інакше ми мали б ще один труп.

– Точно, – продовжив Едмундс. – Не схоже, щоб убивця дав нам перелік шести конкретних імен, а потім убив іще трьох...

– Двох з половиною, – перебила Бакстер.

– ...випадкових людей і навіть не взяв на себе відповідальності за них. Серійні вбивці так не поведуться. Тут дещо інше.

Вульф виглядав враженим і повернувся до Бакстер.

– Тепер я розумію, чому він тобі подобається.

Здавалося, Едмундс був у захваті.

– Це не так.

Усмішка Едмундса зблідла.

– Я не дозволяв їй сидіти за своїм столом під час її стажування впродовж пів року, – сказав Вульф Едмундсу.

– Рухаймося далі! – випалила Бакстер.

– Інгалятор привів вас кудись? – запитав Вульф.

– Балончик спаяли вручну. У ньому взагалі не було ліків, лише хімічна речовина, назву якої я не вимовлю, – сказала Бакстер. – Ми все ще шукаємо, однак, очевидно, її можна отримати в будь-якій шкільній лабораторії. Тож не затамовуй подиху, якщо вибачиш мені таку недоречну гру слів.

– Говорячи про це, – перебив Едмундс, – наш убивця мусив наблизитися до мера впритул, аби підмінити інгалятори незадовго до вбивства, можливо,

навіть того ранку. Чому він не вбив мера тоді? Це наштотує на думку, що мотивом тут є не так помста, як вистава.

– Це має сенс, – кивнув Вульф.

Він не наважувався порушити заборонене питання, яке вони намагалися оминати.

– А що з людьми зі списку?

Бакстер помітно напружилася.

– Це нас ніяк не стосується. Ми працюємо над встановленням осіб уже мертвих, а не тих, хто скоро... – Вона змусила себе замовкнути, усвідомивши, з ким говорить. – Тобі варто поговорити з напарником.

Вульф підвівся, щоб піти. Він мовчав.

– А від Чемберса щось чути? – по-буденному запитав він.

Здавалося, Бакстер насторожилася.

– А тобі в біса що до того?

Вульф знизав плечима.

– Просто цікаво, чи він у курсі. У мене таке відчуття, що нам знадобиться вся можлива допомога.

* * *

Утомлений від того, що всі присутні постійно потайки зиркали на нього, Вульф перейшов до конференц-зали, де над його збільшеними репродукціями хтось додав майстерний напис: «Лялька». Він усе більше й більше занепадав духом, уперто відмовляючись визнавати, що й гадки не має, як переглянути на телевізорі записи з камер відеоспостереження, заховані в незрозумілій маленькій флешці.

– Збоку на корпусі є отвір, – зайшовши до кімнати, промовив Фінлі, на п'ятнадцять років старший за нього. – Ні... на... нижче... дозволь я.

Фінлі витягнув флешку з отвору вентиляції ззаду на телевізорі й під'єднав її. На блакитному екрані з'явилося меню, у якому був лише один файл.

– Що я пропустив? – запитав Вульф.

– Ми відправили поліціантів няньчити Гарланда, Форда та Локлен. Перевіряли лише тих, хто мешкає в Лондоні.

– Бо навіщо кидати мені виклик не дати йому вбити когось на іншому боці країни?

– Ага, щось типу того. Інші служби наглядатимуть за людьми з такими ж іменами, однак то вже не наші турботи. І ти знаєш про місцезнаходження Віджая Рани так само багато, як і ми. Віджай працював бухгалтером і жив у Вулвічі, а п'ять місяців тому, коли податківці з'ясували, що він підробив декларації, безслідно зник. Ним займався ВБЗЕЗ, однак не схоже, що вони досягли значних успіхів. Хай там як, а я все одно попросив надіслати інформацію.

Вульф глянув на годинник.

– До середини в нас тридцять вісім годин. Сподіваймося для його ж добра, що ми знайдемо його першими. А інші хто?

– Гарланд – журналіст, тож ворогів у нього вистачає. Ми маємо двох Локлен: одна – офіціантка, а іншій – дев'ять років.

– Але ж охорону приставили до обох, правда? – запитав Вульф.

– Авжеж. А Форд – охоронець або, гадаю, він ним був, доки не пішов у тривалу відпустку.

– Що їх пов'язує?

– Нічого. Поки що. Однак пріоритетним завданням є просто знайти їх та охороняти їхні помешкання, поки вони ще живі.

На якийсь час Вульф занурився у власні думки.

– Про що думаєш, друзяко?

– Просто розмірковую над тим, кого Віджай Рана так допик своїми махінаціями, а ще як це, напевно, розумно – змусити нас шукати того, хто зник, щоб дістатися до нього самому.

Фінлі кивнув.

– Можливо, для нього ж і краще, якщо ми не будемо витягувати його з нори, куди він забився.

– Може, і так.

Увагу Вульфа привернув стос паперів, який Фінлі приніс із собою. До верхньої сторінки була прикріплена фотографія жінки середнього віку в чомусь такому, що, вочевидь, називали звабливою нижньою білизною.

– Що це в біса таке?

Фінлі захихотів.

– Твої прихильниці! Тепер ти відома людина, і з усіх дірок повалили психопатки, готові віддатися тобі.

Вульф прогортав кілька перших аркушів і, не вірячи власним очам, похитав головою, поки Фінлі перебирав решту тридцять, зневажливо кидаючи забраковані на підлогу.

Вульф мав передбачити це. Раніше він відчував відразу до того, що диких і небезпечних істот, на яких він полював, завалювали поштою щодня їхнього позитивного ув'язнення. Так само, як він міг здогадуватися про окремі риси вбивці, створюючи його образ, йому майже вдалося уявити цих відчайдушних дописувачів: самотні, непристосовані до соціуму жінки, які часто страждали в минулому від домашнього насильства, керовані помилковою вірою, що ніхто не може бути цілковито порочним і що вони самотужки можуть виправити цих жертв закону, які так і не знайшли розуміння.

Вульф знав, що такий химерний спосіб проводити дозвілля був доволі поширеним у США, де організації активно заохочували людей спілкуватися з одним із трьох тисяч ув'язнених зі смертним вирок.

«Що в цьому могло так зачаровувати? – думав він. – Насолода трагедією, кіношний фінал стосунків? Ті, хто мав такі зобов'язання, отримували можливість впливати на фактор часу? Чи просто хотіли стати частиною чогось більшого та цікавішого, ніж їхнє власне земне життя?»

Він був надто обізнаний, щоб відкрито ділитися своїми думками із загалом, навчений обурено реагувати на будь-яку суперечливу правду чи спостереження, остерігаючись стати жертвою політичної коректності, але вони були захищені від наслідків злочинів тих людей. Це Вульф дивився в очі злих хижаків, у яких не було каяття. Він думав про те, скільки із цих погано поінформованих людей так само продовжили б писати, якби це їхні черевики просочувалися кров'ю на місці злочину після різни, якби це вони втішали вбитих горем членів родини, винуватцями якого були їхні друзі по листуванню.

– О-о-о, глянь-но сюди! – вигукнув Фінлі, можливо, аж занадто захоплено, бо на нього озирнулися кілька людей в офісі.

Фінлі тримав фотографію прекрасної блондинки років двадцяти, одягненої в карнавальний костюм поліціантки. Вульфу забракло слів, і він просто розгублено витріщався на фото, яке навіть на обкладинці чоловічого журналу виглядало б неперевершеним.

– Викинь, – зрештою сказав він, вирішивши, що з нього вистачить і одного нарцисичного соціопата, який змагається за його увагу.

– Але... гарнюща... з Брайтона. – Фінлі всміхався і переглядав решту листів.

– Викинь! – відрізав Вульф. – Як увімкнути це відео?

Фінлі пригнічено викинув листи в смітник, а потім сів поруч із Вульфом і натиснув кнопку на пульті.

– Ти ще пошкодуєш, якщо за два тижні помреш, – пробурчав він.

Вульф проігнорував цей коментар і зосередився на великому екрані телевізора. Камеру, якою й було зроблено той зернистий запис, встановили

на фабриці високо під стелею. Подвійні двері відчинили та підперли коробкою, і на задньому плані можна було помітити гнітюче видовище, як працівники, більше схожі на роботів, виконували свою монотонну роботу за мізерну платню, від якої часто отримували травми через перенапруження.

Несподівано у дверях з'явилася постать.

Без сумніву, це був чоловік. Едмундс виміряв двері після перегляду й з'ясував, що його зріст сягав понад шість футів. Як і інші робітники, той чоловік був одягнений у брудний фартух, рукавиці та сітку для волосся, от тільки зайшов знадвору. Він рухався впевнено, завагавшись лише на мить, вирішуючи, у якому ж напрямку йти. Упродовж наступних кількох хвилин він зникав з кадру, з'являючись знову позаду коробок, упакованих для доставки. Потім він вийшов крізь подвійні двері в темряву ночі, так і залишившись непоміченим.

– Що ж, лише змарнували час, – зітхнув Фінлі.

Вульф попросив його перемотати назад, і вони зупинилися на найкращому кадрі вбивці, який тільки дозволяв пікселізований запис, пильно вдивляючись у прикрите обличчя. Навіть після того, як команда техніків почистила запис, це мало що дало. Найпомітнішою рисою був фартух, забризканий, здавалося, уже засохлими плямами крові.

До Нагіба Халіда було неможливо дістатися, а тому його вбивство мало бути найбільш продуманим. Очевидно, Вульф помилився, припустивши, що вбивця розібрався з ним до того, як почати переслідувати легші мішені. Він замислився над тим, котру з інших п'яти жертв розчленили на цьому початковому етапі і – що важливіше – чому.

Розділ 9

Понеділок, 30 червня, 2014 [6:15]

Едмундс підняв до світла дві крихітні пляшечки. На одній було зазначено «Вризки рожевого», а на другій – «Шервуд». Навіть після трьох хвилин їхнього ретельного перегляду два відтінки лаку для нігтів здавалися абсолютно ідентичними.

Він стояв у відділі косметики, котрий займав чималу частину першого поверху в «Селфріджс» і більше скидався на лабіринт. Хаотично розставлені полиці здавалися архіпелагами в океані, першою лінією оборони, яка стримувала всю силу навали покупців, котрі заповнили Оксфорд-стріт, і відфільтровувала їх магазином. Безцільно блукаючи між полицями з підводками для очей, помадами та гелями для сьйва обличчя, яких купувати не збирався, Едмундс проходив повз таких само розгублених людей, які відстали від своїх супутників.

– Я можу вам допомогти? – запитала вбрана в усе чорне блондинка з бездоганим макіяжем.

Товстий шар тонального крему не зміг приховати зневажливої посмішки, яка з'явилася на її обличчі, коли жінка помітила скуйовджене волосся Едмундса та його пурпурові нігті.

– Я візьму обидва, – радісно промовив він, розмазуючи їй по руці пурпурові блискітки, коли передавав пляшечки з лаком.

Жінка улесливо всміхнулася і пішла назад, на інший бік своєї імперії, щоб виставити Едмундсу грабіжницький рахунок.

– Мені подобається «Шервуд», – сказала вона йому, – але я обожню «Бризки рожевого».

Едмундс глянув на дві однакові пляшечки, які патетично стояли на дні глибокого паперового пакета, який вона передала йому.

Він переконався, що поклав квитанцію прямицінько до свого гаманця, у надії, що зможе повернути покупку назад, а якщо ні, то це означало, що він просто викинув половину бюджету на мінеральний лак для нігтів.

– Чи можу я сьогодні допомогти вам іще із чимось? – запитала жінка, знову ставши такою ж відстороненою, як і раніше, щойно транзакцію було завершено.

– Як мені звідси вийти?

Увійшовши більше двадцяти п'яти хвилин тому, Едмундс утратив вихід з поля зору.

– Прямуйте до ескалаторів, а потім праворуч, попереду від вас, побачите двері.

Підійшовши до ескалаторів, Едмундс усвідомив, що лише зіткнувся з іще одним відділом з такими ж загрозливими ароматами. Він прикинувся, що повернувся до відділу косметики з трьох різних причин, а потім почав власну марну спробу вибратися з магазину.

Таке неочікуване відхилення на звичному шляху додому сталося через посування в справі того ранку. Щойно криміналісти закінчили огляд на місці злочину, у неділю вранці «ляльку» перевезли до судової лабораторії. Зважаючи на важливість збереження під час перевезення точної пози та висоти, на якій розташовувалася кожна окрема частина тіла, це виявився достатньо копіткий процес. Незліченні тести, огляди та прості збори розтяглися на всю ніч, однак зрештою, об одинадцятій у понеділок, Бакстер і Едмундсу дозволили оглянути тіло.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/daniel-koul/lyalka/?lfrom=196351992>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Виноски

1

Old Bailey, London's Central Criminal Court – Олд-Бейлі, Лондонський центральний карний суд. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

2

«Marks & Spencer» – торговельно-розважальні комплекси з продуктовими супермаркетами, кафе, розважальними закладами.

3

«Pret a Manger» – мережа магазинів швидкого харчування у Великій Британії.

4

«Starbucks» – мережа кав'ярень.

5

Гендальф – архетиповий мудрий чарівник, традиційна постать у знайомій Дж. Р. Р. Толкіну скандинавській і британській міфології. Один із центральних персонажів у творах Дж. Р. Р. Толкіна. (Прим. ред.)

6

Гоулі Гарві Кріппен – більше знаний як Доктор Кріппен, американський лікар-гомеопат, підозрюваний в одній з найвідоміших справ (про вбивство) у криміналістиці XX ст. Перший злочинець, якого вдалося затримати за допомогою радіозв'язку.

7

Пітер Саткліф – британський серійний убивця.

8

Денніс Нільсен – британський серійний убивця, котрий за п'ять років своєї злочинної діяльності позбавив життя 15 людей.

9

The Royal Coat of Arms (англ.) – офіційна назва герба Великої Британії.

10

Richie Sambora – американський гітарист, автор пісень, відомий як колишній гітарист американського рокгурту «Bon Jovi».

11

Фут – міра довжини, що дорівнює 30,48 см у країнах з англійською системою мір. (Прим. ред.)

12

Royal Star and Garter Home – побудований між 1921 та 1924 роками, щоб забезпечити житлом і медичним обслуговуванням 180 важкопоранених військовослужбовців. Благодійний траст, який утримував будинок, у 2011 р. оголосив, що будівля більше не відповідає сучасним вимогам і легко та без значних витрат переобладнати її не можна. 2013 року її продали й згодом перетворили на житловий будинок.

13

Скуба-дайвінг – одна з форм підводного плавання, у якій пірнальник (дайвер) використовує певні технічні засоби для дихання під водою, акваланг тощо. (Прим. ред.)

14

Марка морозива, замороженого йогурту, сорбету та продуктів на основі морозива.

15

Мережа супермаркетів.

16

Персонаж коміксів, мультфільмів про трансформерів.